

## Índex

Carta del President <i>Letter from the President</i>	1-2
Carta de l'Editora <i>Letter from the Editor</i>	3
Actes resumides del Consell	4-5
Becaris Balsells <i>Balsells' Fellows</i>	6-9
Nous Socis <i>New Members</i>	9
Articles	10-23
Cau	24-25
Notícies <i>News</i>	25
Sabies que <i>Did you know that</i>	26
Recepta <i>Recipe</i>	27
Treu la llengua <i>Stick out your Tongue</i>	28-29
Destacat	30-32

## Carta del President

Des de que vaig escriure la "Carta" pel Butlletí 82 del mes d'octubre, el Casal ha celebrat dues de les nostres trobades tradicionals: l'Aplec de Tardor i la Festa de Nadal. En aquestes ocasions, ens hem reunit en diferents llocs de l'entorn de Los Angeles, gairebé sense falta des de que es va fundar el Casal el 1983.

A l'Aplec de Tardor, celebrat al Rancho Dominguez el 17 d'octubre, a més de l'arroç, les sardanes i els jocs pels nens, es va muntar una parada per fer una demostració sobre com fer panellots, el tradicional postre de Tots Sants. Aquesta nova iniciativa es vol potenciar més en futurs aplecs. I amb aquesta intenció, a l'Aplec de Primavera esperem presentar una demostració de la preparació d'un arroç. Una altra innovació va ser el 'vermut' d'abans de dinar i el bar del café exprés, per després de dinar. També, amb l'ajuda dels pares del Cau de la Mainada, es va organitzar un espai destinat a jocs i activitats pels nens.

La Festa de Nadal del 5 de desembre al Carriage Room del Rancho Dominguez també va ser un èxit. No hi ha dubte que tots els que hi vam assistir vam disfrutar. Hi va haver un taller de Tions de Nadal pels nens, amb la posterior exposició dels diversos tions construïts, i més tard es van reunir els nens per fer cagar el Tió. Al final de la festa no va faltar la visita de Santa Claus, les cares dels nens i les nenes des d'on jo les veig, rere les barbes del Santa Claus, són imatges inigualables i que no tenen preu.

No hi ha dubte que tots vam treballar molt i molt per la realització de la festa. La col·laboració de tothom va ser esplèndida. Érem com el Barça, cada jugador sabia què li tocava fer i tots jugàvem com un equip. La bona organització es feia veure. Voldria donar les gràcies a tots els assistents i col·laboradors. S'ha de reconèixer especialment la bona feina feta pels organitzadors, en particular, la Laia Vicens-Fusté i la Montse Jason. Aquest és un any de molta pluja al sud de Califòrnia, cosa que agraïm a la Natura (sempre i quan no ploqui durant les nostres festes, que es celebren a l'aire lliure), i tant a l'Aplec de Tardor com a la Festa de Nadal, el perill de pluja, només es va quedar en una simple amenaça. No sé com se les van arreglar els organitzadors per endarrerir la pluja fins després de que s'acabessin les festes.

Pel 2011 el Consell té planejat repetir el bon èxit del Festival del Llibre del 2010. Aquest any el Casal tindrà una parada al campus de la University of Southern California en comptes de UCLA, i la festa tindrà lloc el cap de setmana del 30 d'abril. Marqueu el vostre calendari! val la pena assistir-hi. A la fira exposen centenars d'entitats involucrades en el món del llibre. Nombrosos autors assisteixen i s'organitza un seguit de conferències al voltant de diferents temes i categories. A la nostra parada volem recordar les Fires del Llibre de Sant Jordi, donem i venem llibres i revistes en anglès i català, i regalem una rosa a totes les senyores que ens visiten.

En el Butlletí 82 del mes d'octubre us parlava de la Manifestació multitudinària del 10 de juliol a Barcelona en protesta de la sentència del Tribunal Constitucional espanyol, en contra de l'Estatut d'Autonomia. També feia esment d'una comissió formada als Estats Units anomenada "Els EUA Decideixen". El 9 d'octubre aquesta entitat va fer una consulta als catalans i catalanes dels EUA sobre si estaven o no d'acord en que Catalunya fos un estat independent dintre de l'Unió Europea. El resultat d'aquesta consulta ha estat el 95.6% favorable a la independència. S'han comptabilitzat 300 vots. Els organitzadors han manifestat que valoraven molt positivament



Pere Garriga, President

Casal dels Catalans  
de Califòrnia

PO BOX 91142  
Los Angeles, CA 90009  
Tel. +1 310 640 88 47  
pcgarriga@cs.com  
www.casalcalifornia.org

Continuació...



## Casal dels Catalans de Califòrnia

PO Box 91142  
Los Angeles, CA 90009

Tel. +1 310 640 88 47  
pcgarriga@cs.com  
info@casalcalifornia.org  
www.casalcalifornia.org

### CRÈDITS

#### Editora en cap

Ornella Torralba

#### Co-editor

Pere Garriga

#### Correctores

Anna Torrents  
Raquel Villero

#### Traductors

Pere Garriga

#### Becaris

Enric Gustran  
Laura Bernabé  
Xavi Palomer  
David Garrido  
Esteba Meca  
Joan Aguilar Manyans  
Robert Regué

#### Col.laboracions

Joan Comellas  
Josep G. Llauradó  
Carme Roig  
Norma Vargas  
Eva Aymamí  
Andrea Vargas  
Ken Craig  
Oriol Miró Serra  
Josep Lluís Serra -  
Antunez  
Alba Martín  
Elisabet Viladecans  
Alba Pascual

#### Disseny

Ornella Torralba

Les opinions expressades al Butlletí són les dels autors/res dels articles

Amb el suport de la:



## Carta del President *cont.*

aquest resultat: "La participació a la campanya ha sigut comparable a la que s'ha realitzat en altres països malgrat les dificultats pròpies de tractar-se d'un país de dimensions molt superiors i on la penetració de la campanya era, a priori, molt més complicada.". Nosaltres vam fer la nostra part fent córrer la veu sobre aquesta iniciativa entre els nostres socis i simpatitzants, per Internet i el Butlletí.

Si seguïu les notícies de Catalunya sabreu que malgrat l'entusiasme del més d'un milió de manifestants, les diverses forces polítiques catalanes no han sabut arribar a un acord sobre el camí a seguir després de la Manifestació. Com diu el meu cosí que viu a Barcelona: "Un cop més, els catalans hem lluitat allò que ens és més característic: la infinita capacitat de divisió (tants caps, tants barrets). Això ho saben prou bé els espanyols, que ens tenen molt ben presa la mida i saben de sobres que per molt que cridem, sempre acabarem mossegant-nos entre nosaltres. Mentrestant, ells segueixen sense immutar-se en els seus plans de construcció nacional a costa nostra. Que som una altra nació, diferent de la seva, ells ho tenen absolutament clar, som nosaltres els qui encara no ho hem assumit."

## Letter from the President

*Since my last Letter in Butlletí 82 published this past October, Casal has celebrated two of our most traditional meetings: the Autumn Picnic and the Christmas Party. We have been getting together invariably for these events, though not at the same locations since just about the founding of Casal in 1983.*

*For this year's Fall Picnic, which took place at Rancho Dominguez on October 17, in addition to the paella, the sardanas and the children games we set up a tent to show how 'panellets', the sweet breads typical of All Saints Day, are cooked. This is the type of thing we want to do more of at subsequent picnics. For the Spring Picnic we plan to do a paella demonstration. Another innovation this year was the 'appetizer' before the meal and the espresso-coffee bar after the meal. Also, with the help of the parents of our Children's Cau group, we were more attentive to providing a separate space where the children could play and do various types of exercises.*

*The Christmas Party, which was held on December 5 at the Carriage Room of Rancho Dominguez, was also quite successful. There was a workshop to teach the kids to make caga-tions, and an exhibit of the various tions manufactured. Later the children were gathered for their traditional session with caga-tió. At the end of the party Santa Claus made his appearance. The faces of the boys and girls, from my observation point behind Santa's beard were a thing of wonder and priceless.*

*There is no doubt that all of us had to work hard to put it all together. But everybody collaborated wonderfully. We were like Barça, our great soccer team. Each player knew what he had to do and we were all playing like a team. The good planning and organization of the event was apparent.*

*I'd like to thank everyone who pitched in. There is no doubt that a good deal of the merits go to the organizers, in particular Laia Vicens-Fusté and Montse Jason. This is a rainy year for Southern California- for which we are quite grateful to Mother Nature- as long as it does rain on our event which by and large are held outdoors. Both the Autumn Picnic and the Christmas Party, despite the threat at each event, were never rained upon. I don't know how the organizers managed to keep the rain away until immediately after the events each time.*

*For 2011 our Consell has planned to repeat the good success of the 2010 Festival of Books. Casal will have a stand at the 2011 Festival to be held at USC instead of UCLA on the weekend of April 30. Mark it down on your calendars. It is well worth attending. At the Festival hundreds of exhibitors associated with books are present. Also in attendance are popular authors and many talks and panels are offered on different subjects. At our stand we want to recall the Book Fairs of Sant Jordi celebrated all over Catalonia and we give and sell books and magazines in Catalan and English and give a rose to all the ladies who visit us.*

*In October's Butlletí 82 I referred to the Demonstration in Barcelona of July 10 to protest the Constitutional Court's condemnation of Catalonia's Estatut d'Autonomia (i.e. Bill of Autonomy). I also mentioned the committee formed in the US called "The US Decides". On October 9 this committee put out a referendum to all Catalans living in the US asking whether they were in favor or against Catalonia becoming an independent country within the European Union.*

*If you follow the news from Catalonia you will know that despite the enthusiasm of the over one million demonstrators the various Catalan political parties were not able to agree on what course to follow after the Demonstration. As my cousin, who lives in Barcelona says: "Once again we Catalans have exhibited that which most characterizes us: our enormous ability to divide ourselves (so many heads, so many hats). Spaniards know this quite well, they know how we are, and are well aware that no matter how much we cry, we will always wind up biting one another. In the meantime, they continue without in their efforts of nation building at our expense. They know very well that we are nation, different from them, we are the ones who still don't realize this."*

*Concerning the referendum of Catalan residents this country of "The US Decides", the results were 95.6% in favor of independence. 300 votes were submitted. The organizers considered the referendum a success and thought the result very significant. "The participants in this campaign were similar to that of other countries despite its large size and the difficulties of getting the word out." We did our part informing our members and sympathizers by internet and the Butlletí.*

## Carta de l'Editora

Aquest és el tercer Butlletí en el que sóc Editora en Cap i he cregut convenient fer una petita presentació.

Fa uns tres anys em vaig fer sòcia del Casal dels Catalans de Califòrnia i vaig pensar que podia ser una bona candidata per fer un canvi al Butlletí. Degut a que la Belén havia de marxar cap a un altre estat em vaig oferir per substituir-la.

Sóc graduada com a fotògrafa per l'Institut d'Estudis Fotogràfics de Catalunya. Vaig decidir venir als EEUU farà uns tretze anys i vaig estudiar Disseny Gràfic i Anglès a Santa Mònica College. He compaginat sempre la meua trajectòria professional com a fotògrafa i dissenyadora gràfica.

Crec que una de les coses que caracteritzen als catalans és el fet de donar i dedicar temps a la comunitat. El fet que sortís escollida com a candidata per ser Editora en Cap del Butlletí va ser tot un esdeveniment per sentir-me part de la petita comunitat catalana a Los Angeles. La majoria de catalans enyorem la nostre llengua i cultura i aquests vincles socials ens fan sentir com si fóssim a casa nostra.

Com a dissenyadora gràfica, he intentat de fer uns canvis al Butlletí. És clar, sempre aniré fent petits canvis perquè es vegi millor, però el que més m'agradaria és que es fes a tot color. Degut a que no tenim gaire subvenció per el tiratge de la impremta, no podem fer-ho així. Per tant, em disculpo per aquelles persones que els hi agradaria que les fotografies sortissin en color.

Sempre necessitem gent perquè s'animi a escriure al Butlletí. Busquem articles que parlin o es relacionin amb la cultura catalana. També totes aquelles persones que tinguin negoci als EEUU o a Catalunya i es vulguin anunciar, es poden posar en contacte amb mi per posar un anunci al Butlletí. Així ens podem donar a conèixer i ajudar-nos els uns als altres.

Podeu posar-vos en contacte amb nosaltres per qualsevol suggeriment.

Moltes gràcies.

## Letter from the Editor

*As this is my third Butlletí as chief editor I thought I should briefly introduce myself.*

*I became a member of Casal dels Catalans de Califòrnia three years ago and thought I would be a good candidate to carry on with the Butlletí. The reason for this was that Belen, the past editor, was leaving California.*

*I have a degree in photography from the Institut d'Estudis Fotogràfics of Catalonia. I came to the USA some thirteen years ago and studied Graphic Design and English at Santa Monica College. I have always liked to combined photography with graphic design in the course of my professional career.*

*I think that one of the things that characterize Catalans is their willingness to give of their time to the community in which they live. The fact that I was selected as a candidate for the position of Chief Editor of the Butlletí was an event that made me feel a part of the small community of Catalans of*

*Los Angeles. Most Catalans miss our language and culture and a social link such as this make us feel a little more as though we were home.*

*Being a graphic designer, I have attempted to make some changes to the Butlletí. Despite the fact that I will always continue to make changes to improve it, what I would like most would be to publish the Butlletí entirely in color. However, as we are limited in the funding that subsidizes this publication, we are unable to do so. I must therefore excuse myself to those of you who would like to see all the pictures in color.*

*We always need contributors to the Butlletí. We look for articles that tell us about, or are related to, Catalan culture. Also, please contact me if you have a business in the US or in Catalonia and would like to advertise. By doing so we can make the Catalan community aware of you and we can help one another.*

*Also, please get in touch with us for any kind of suggestions you may have.*

*Thank you very much,*



Ornella Torralba  
ornellat@digicolorsdesign.com

## Apunteu al Calendari! Save the Date!

**Aplec de Primavera 2011**  
Diumenge 15 de maig 2011  
Rancho Dominguez

**Fira del Llibre 2011 a USC**  
Dissabte 30 d'abril  
i diumenge 1 de maig

**Spring Picnic 2011**  
Sunday April 15, 2011  
Rancho Dominguez

**Book Fair 2011 @ USC**  
Saturday April 30th  
and May 1st

*More information will be sent approaching the dates or check our  
web [www.casalcalifornia.org](http://www.casalcalifornia.org)*

## Actes resumides del Consell

### 3 d'octubre, 2010

---

#### Magatzem:

7 de novembre el consell ajudarà per fer el trasllat del magatzem al Rancho.

#### Pàgina web:

-En Marius va enviar un pressupost del Golden West College de \$800 per fer-la i \$100 de manteniment a l'any.

-Cal demanar al Ricard Carreras que ens faci una proposta per continuar la web. L'Ornella portarà la proposta a la pròxima reunió.

#### Aplec:

-Enviar info. de l'aplec a UCI, Golden west, La Opinion, UCLA, Restaurants.

-El Sergi Pérez enviarà nota al tothom.

-L'Ornella farà pòsters pel:

1. Centre de recollida de llibres, Book Collection Center.
2. FIRST AID, Primers auxiliis,
3. Barra, preus de begudes
4. Caixa.

5. Taller de panellets,

6. Taller de tardor.

7. Pòster de tapes. Olives farcides d'anxova, formatge manchego

-Es fa:

1. Distribució de tasques i materials per l'aplec (Laia).
2. Barra de cafè expresso i vendre'l (Anna Batet)
3. Full d'inventari a la porta de la sala del Rancho.
4. Centre Donacions al Casal.

#### Comissions:

Proposta d'organitzar comissions:

1. administració,
2. fetes aplecs,
3. web,
4. classes català (Anna Torrents i Eva Aymami),
5. butlletí,
6. activitats culturals,
7. CAU,
8. becaris.

### 7 de novembre, 2010

---

Festa de Nadal (Diumenge, 5 de desembre):

-Cal que els col·laboradors es presentin a les 10 del matí per ajudar a muntar la festa en el Carriage Room del Rancho.

-Muntar taller de tions; Laia i Anna; muntar bar : Anna i Montse; fer la sopa de galets: Montse; llogar estufes altes/ buscar informació demanar preus (Party Rental de Compton): Carme; comprar una olla elèctrica: Laia; salsa de prunes: Carme; Pollastres a l'ast: 20: Carme; torrons, neules i cava de El Gaucho: Carme i Montse:

-La Comissió de la Festa de Nadal es reunirà a El Gaucho (Inglewood a la sortida d'autopista 405) el 21 de novembre a la 1 de la tarda formada per Laia, Montse, Carme, Anna i Raquel.

#### Exposicions

-L'Anna Torrents explica gestions que ha fet a UCI. Biblioteca de UCI no està interessada. Només muntar exposicions pròpies. El Roger Rangel ha recomanat que parli amb el cap del Dept. de Humanities – però

l'Anna no el coneix. Caldria que el Roger li parlés. Garriga hauria de parlar amb Roger sobre l'assumpte.

-El Marius recomana que fem un Calendari Anual d'activitats amb les programacions establertes per endavant. No es pot fer gestions per a muntar exposicions amb tan poc temps. Les universitats són els millors llocs per a fer exposicions on l'ensenyament del català ja hi és representat: UCLA i UCI

-Cal gastar els fons avançats per les subvencions preparant els cartells que falten de dones escriptores i de la guerra civil.

#### Proves Certificat de Català:

-Les proves pel Certificat de Català de d'Institut Ramon Llull s'han fet a Golden West College administrades per Marius Cucurny.

-En els últims anys no hi ha hagut candidats. Marius no vol continuar administrant-les. Caldria que UCI o UCLA, on s'ensenya català en l'actualitat, administrés les proves.

-Els estudiants de català generalment no estan interessats en fer aquesta prova. Sembla que hauria d'interessar a estudiants que tenen intenció d'anar a Catalunya per estudiar.

-El Pere preguntarà a UCLA si està interessat en administrar les proves.

-L'Eva Aymami, lectora de català a UCLA (Dagenais), renuncia el seu càrrec el desembre. Pere recomanarà a Raquel Villero per a substituir-la.

#### Comissions:

-Comissions es formarien per:

- a. tractar una activitat determinada
- b. reunir-se pel seu compte, independentment del consell, quan més convingués,
- c. amb plenes facultats per fer decisions pel seu compte,
- d. donar informes resumits al Consell,
- e. consultar al Consell quan les decisions involucren despeses.

-Es formen les següents comissions:

1. Administració (secretaria, relacions amb Generalitat, subvencions): Garriga/Vargas/Villero/Vallvé
2. Butlletí: Torralba/ Torrents/Roig
3. Cau: Batet/Roig/Alba
4. Activitats Culturals: Cucurny/Laia Vicens/de Val
5. Festes i Aplecs: Montse/ Laia Vicens/Roig/Vicent Mas
6. Classes de Català: Torrents/Villero
7. Web: Villero/Torralba/Roig
8. Becaris: Martí
9. Exposicions: ¿?

#### Nova Web

-Raquel fa una presentació després d'haver-ne fet un estudi i parlat amb en Ricard Carreras, qui havia fet el disseny original i no vol continuar.

-La presentació consta de tres parts: situació del nou disseny de web, coses que es podries afegir, percepcions, i recomanacions.

#### 1. Situació:

Hi ha seccions que no funcionen (Cultura/ Contact us) i d'altres que falten continguts, hi ha faltes d'ortografia, cal suport tècnic, els enllaços no es poden editar, es necessita formació sobre el gestor de continguts, s'han d'anomenar responsables encarregats de gestionar els continguts (Tècnic, Editor, Organitzador), cal modernitzar el llenguatge.

**2. Coses que es poden afegir:**

Calendari, taulell d'anuncis, esponsors comercials, tenir un enllaç amb el Facebook

**3. Percepcions** –Cal que una web sigui dinàmica i actualitzada regularment

-Falta un encarregat, persones de contacte que rebuin sol·licituds o responguin a preguntes (Raquel havia fet preguntes a la web actual i ningú les ha contestat), penjar-hi un butlletí mensual, potser s'hauria de simplificar, fer-la més senzilla.

**4. Coses que es poden fer**

-Falta un nou suport tècnic per corregir/acabar la nova web del Ricard Carreras

-Fer una web nova amb altres proveïdors

-No fer cap web i servir-nos de Facebook amb un blog amb domini propi

En Marius recorda que ja ha presentat dues propostes per fer una nova web amb manteniment. El disseny proposat pel proveïdor que ell ha proposat costaria aprox. \$800 de disseny i \$200 anuals de manteniment.

**Magatzem:**

-Pere explica que ha parlat amb el Germà Modesto abans de la reunió.  
-L'inspector de bombers havia trobat errades en la manera que vam guardar coses en el magatzem (material inflamable vora un forn, la porta de les màquines de l'ascensor bloquejades...)

-El G. Modesto informa que ha parlat amb el P. Corominas qui aprova que usem un dels armaris de la sala subterrani amb suficient espai per a posar tot el material inflamable. Cal desembarassar però coses guardades en aquest armari.

-El G. Modesto es posarà en contacte amb Pere quan s'hagin retirat les coses de l'armari.

**Altres:**

-Després de la reunió es fa un inventari de begudes i estris per la festa de Nadal (Montse, Carme i Pere).

**28 de novembre, 2010****Festa de Nadal:**

-S'acorda fer una donació de \$300 als Pares Claretians del Rancho amb una carta d'agraïment per permetre l'ús del subterrani per reunions i magatzem. El Pere redactarà la carta.

-La comissió de la festa es va reunir la setmana anterior per organització i responsabilitats.

-La Laia presenta els quadres de programació i responsabilitats de la festa.

-L'Ornella prepararà un tríptic sobre el caga tió i el caganer per a repartir a la festa.

-Es cobrirà amb llençols l'habitació del costat per no embrutar.

-La Carme portarà taules plegables.

-Es farà un taller de dibuix dels Tres Reis per comptes del caganer.

-Cal que la tesorera anoti els números de tiquet amb que es comença la venda pel dinar i la rifa de la festa de Nadal per a portar millor control.

**Pàgina Web:**

-S'han presentat tres pressuposts: Adriano Tossi (de GWC) \$800, Gustavo \$650 aprofitant el treball de R. Carreras, i web a la carta, un nou disseny, \$2300.

-En Marius recomana usar 'wordpress'. Adriano ho ensenya a GWC.

-Manteniment és essencial: Raquel coordinaria, Ornella faria imatge, Sergi (becari) tècnic.

-En Pere diu que el pressupost del Casal per la web pel 2011 és \$800.

**Subvenció Extraordinària: Exposicions:**

-El lloc més adient per una exposició és a una universitat: UCLA, UCI...

-El Pere parlarà amb el Roger sobre possibilitat d'intentar-ho novament a UCI

-Es suggereix establir contactes amb la Casa de Espanya de Whittier per a fer expo. de cartells de la Guerra Civil.

-La Laia es posarà en contacte amb l'Eric (becari de Montreal?) per obtenir CD d'alta resolució. Cal imprimir els cartells abans de fi d'any per gastar la subvenció de la Generalitat del 2011.

-En Marius proposa fer l'exposició a la Casa Neutra de Silverlake. Obert només dissabtes de 11:00 a 15:00. Cal relacionar-se amb els directors d'aquesta casa (exemple d'edifici d'un famós arquitecte). Es proposa visitar Casa Neutra el 11 de desembre.

**Eleccions:**

-S'acorda convocar eleccions del consell el gener. El Pere enviarà un anunci explicant el càrrecs i funcions que quedaran vacants: vicepresident, secretari, relacions públiques, i dues vocalies.

-La Raquel proposa presentar-se per una vocalia.

**Butlletí:**

-L'Ornella explica que el But. 83 tancarà edició el 31 de desembre. Es preveu publicació a mitjans de gener.

-L'Ornella repassa articles que s'han rebut i els que falten.

-Es demanarà a un becari que faci un resum de l'Aplec de Tardor.

**Altres:**

-La Montse porta un menú del nou restaurant "Little Spain" al Farmers Market. El propietari Alejandro Pagés és català i serveix alguns plats catalans.

-L'Eli serveix un cafè als assistents.

-El Germà Modesto ha buidat una habitació amb prestatges al costat de la sala de reunions que el Casal pot usar. Es traslladen algunes caixes després de la reunió.



## Becaris Balsells/Balsells' Fellows

### Becaris Balsells a la Colorado University de Boulder

Aquest any 2010 una nova convocatòria de les Beques Balsells ha començat a la Universitat de Colorado a Boulder. Universitat a la qual es va graduar el fundador de la fundació Balsells Mr. Pete Balsells l'any 1952. És una gran experiència el poder gaudir d'aquesta oportunitat i seguir el passos d'en Pete Balsells

Aquest primer any som un grup de tres estudiants de Barcelona, David Garrido, Xavi Palomer i Laura Bernabé, que hem rebut la beca Balsells en la convocatòria de 2010 a la University of Colorado at Boulder. S'ens ha proporcionat la magnífica oportunitat de poder cursar el programa de Master of Science en la especialitat de Bioenginyeria.

Fa 3 mesos i mig que vam arribar a aquesta ciutat i tot i que els inicis han estat durs, tot un repte d'adaptació a un ritme trepidant, ara mateix estem gaudint la nostra estada i de l'aprenentatge en aquest entorn idíl·lic.

Els tres formem part de diferents grups de recerca dins del departament d'Electrical Engineering de la mateixa universitat, a on desenvolupem les feines de investigació que es completaran en les corresponents Tesis de final de màster.

Sobre Boulder podríem dir que es una ciutat meravellosa, d'una mida mitjana-petita, amb una població sobre els 95.000 habitants i amb una població universitària de 30.000 estudiants. La ciutat està a la falda de les Muntanyes Rocalloses a una altitud de 1700 metres sobre el nivell del mar. Es una ciutat on la gent practica molt d'esport, on dominen els parcs i els espais oberts i amb les Muntanyes Rocalloses omnipresents a l'oest de la ciutat. La ciutat conviu pacíficament a una distància de 45 km de la capital de l'estat, Denver.

Boulder destaca sobretot per tenir una convivència pacífica entre els seus habitants, i un mode de vida més saludable que la mitjana nord-americana. La vida esportiva a Boulder té molt a oferir com esports d'hivern, escalada o magnífics rutes a peu amb paisatges impressionants.

#### Fitxa personal:

**Laura**, de 26 anys, participa activament en un projecte de Radiometria en éssers humans, en el grup de microones, coordinat per la professora Zoya Popovic. Prèviament ha estudiat Enginyeria Tècnica de Telecomunicacions a l'Escola Politècnica Superior de Castelldefels, i Enginyeria Superior i Màster en Electrònica a l'Escola Tècnica Superior de Telecomunicacions de Barcelona. Ha treballat en dos projectes tècnics de cooperació a Sud Amèrica, en els dos estius anteriors a l'inici de la nova etapa als EEUU. A Espanya treballava com a professora tècnica d'equips electrònics d'institut de Secundària de la Generalitat de Catalunya i gràcies a una llicència per estudis pot continuar amb la seva formació.

**David**, de 24 anys, treballa amb el grup d'investigació d'en Dr. Frank Barnes en un projecte en el que es mira d'esbrinar l'efecte de camps electromagnètics en biologia, en particular al seu projecte és amb bacteris. Prèviament ha estudiat Enginyeria Superior de Telecomunicacions i Enginyeria Superior en Electrònica a la Escola Tècnica Superior de Telecomunicacions de Barcelona (ETSETB) de la Universitat Politècnica de Catalunya. El darrer any de carrera el va passar a la Universitat de Massachussets a Amherst a on va escriure el dos

projectes de final de carrera sobre Radar i Remote Sensing al Remote Sensing Laboratory a UMass.

**Xavier**, de 28 anys, treballa en el grup d'investigació amb la doctora Zoya Popovic, en un projecte de Radiometria en éssers humans. Prèviament ha estudiat la llicenciatura de Física i Enginyeria Superior en Electrònica, ambdues a la facultat de Física de la Universitat de Barcelona (UB). Els darrers dos anys ha estat treballant a en el projecte JIVE de la Generalitat de Catalunya, com a electrofisiòleg i tècnic de laboratori a l'Institut d'Investigacions Biomèdiques August Pi i Sunyer (IDIBAPS) a l'Hospital Clínic de Barcelona, concretament al laboratori de Maria Victoria Sánchez Vives, prestigiosa neurofisiòloga.



### Balsells' Fellows at Colorado University at Boulder

*In 2010 a new Balsells Fellowship was established at the University of Colorado at Boulder. Mr. Balsells, who established the fellowship, graduated from this university in 1952. It has been a great experience for me to take advantage of this opportunity and follow in the footsteps of Pete Balsells.*

*This first year, there is a group of three Balsells Fellows from Barcelona: David Garrido, Xavi Palomer and Laura Bernabé.*

*We have been awarded the fellowship for 2010 at the University of Colorado at Boulder. We have been given the wonderful opportunity to study for a Master of Science degree in Bioengineering.*

*We arrived in this city some four months ago and though the*

*beginnings were tough, quite a challenge of adaptation at a very agitated rhythm, now we are enjoying our stay and the learning experience in such idyllic surroundings.*

*The three of us are in different research groups within the department of Electrical Engineering of the same university, where we developed our research tasks and which will be completed with a corresponding Thesis to finalize the master's degree.*

*Regarding Boulder we can say it is marvelous city, of medium-small size, with a population of some 95,000 inhabitants and a university population of 30,000 students. The city is on the lap of the Rocky Mountains at an altitude of 1700 meters above sea level. It is a city where many of its inhabitants practice sports, with many parks and open spaces and with the Rockies ever-present in the western background of the city. The city rests peacefully 45 km from Denver, the state capital.*

*Boulder stands out mostly because of its peacefulness, and because its healthy living style above that of the average American city. Boulder has much to offer in winter sports, mountain climbing and foot trails with impressive views.*

#### **Personal records:**

**Laura**, 26, is an active participant in the Human Radiometric project, of the Microwave Group, which Professor Zoya Popovic directs. She had previously studied Telecommunication Engineering at the Escola Politècnica Superior of Castelldefel, and received a Master's Degree in Electronics at the Escola Tècnica Superior de Telecomunicacions of Barcelona. She has worked on two technical projects in South America, in two previous study courses before starting the present one in the US. In Spain she worked as a technical professor of electronic equipment in a Catalan Government High School and thanks to a leave from this job can now continue in her education.

**David**, 24, works in a research group under Dr. Frank Barnes on a project in which he tries to determine the effect of electromagnetic fields on biological matter, particularly bacteria. He had previously studied Engineering Telecommunications at the Tècnica Superior de Telecomunicacions of Barcelona (ETSETB) of the Universitat Politècnica de Catalunya. The last year of his studies for his degree was at the University of Massachusetts at Amherst where he completed two term projects on Radar and Remote Sensing at the Remote Sensing Laboratory at UMass.

Xavier, 28, works in the research group of Dr. Zoya Popovic, on the Human Radiometric project. Previously he received a degree in Physics and Engineering from the Physics Department of the University of Barcelona (UB). During the last two years he worked on the JIVE project of Generalitat de Catalunya, as an electrophysiological laboratory technician of the Institut d'Investigacions Biomediques August Pi i Sunyer (IDIBAPS) at Barcelona's Hospital Clínic, under Maria Victoria Sánchez Vives, a prestigious neurophysiologist.

## **Becaris Balsells a Irvine, California/Balsells' Fellows at Irvine, California**

### **Esteban Meca**

Hola, sóc l'Esteban, de Barcelona. Sóc un investigador post-

doctoral i treballo amb el professor John Lowengrub al departament de matemàtiques de la Universitat de Califòrnia a Irvine.

Com vaig arribar aquí? El meu doctorat era en física, més en concret en dinàmica de fluids, però sempre havia volgut treballar en modelització de sistemes biològics. En aquest sentit, el grup del professor Lowengrub és molt actiu i reconegut, així que he acabat sent un físic treballant en un departament de matemàtiques en temes de biologia, molt pluridisciplinari tot plegat.

La meva afició fonamental és la música, tant escoltar-la com interpretar-la amb la meva guitarra. En aquest sentit m'he comprat un equip de música abans i tot que la taula al meu apartament... Trobo a faltar però la meva guitarra, que es difícil de transportar.

De Califòrnia m'agrada molt, entre d'altres coses, el clima. Acostumat a la xafogor de Barcelona, m'agrada que refresqui una mica per la nit, fins i tot en els dies de molta calor. També he trobat que la gent és molt amable i informal en el tracte, el que agraeixo.

De Barcelona trobo a faltar el bullici i la vida cultural, així com el transport públic. Ara bé, encara que no m'agradi massa l'entorn suburbà de la universitat, s'ha de reconèixer que és ideal per viure i treballar en calma.

*Hello, I am Esteban, from Barcelona. I am on a post-doc research project working with Professor John Lowengrub in the math department at UCI.*

*How did I get here? My PhD was in Physics, in Fluid Dynamics to be more precise, but I always wanted to work on modeling biological systems. Since Professor Lowengrub has been very active and is well recognized in this field, I have wound up being a physicist working in the math department on biology -- very interdisciplinary.*

*I am fundamentally a music lover, both listening and interpreting on the guitar. Before even buying a table I bought a hi-fi stereo set for my apartment... However, I miss my guitar, which is hard to carry along.*

*In regards to California what I mostly appreciate is its climate. I'm used to Barcelona's hot and humid summers -- and here I like the cool night, even when the day has been very hot. I also find the people much nicer and less formal in their dealings with others.*

*I miss Barcelona's hustle and bustle and its cultural scene, and also its public transportation system. Of course, even though I don't care too much for the suburban neighborhood of the university, I do recognize that it is an ideal place to live and study because of its peace and quiet.*



**UCI Balsells 2010 Fellow**

## Becaris/Fellows *cont.*

### Joan Aguilar i Mayans

Hola, em dic Joan Aguilar i Mayans. Quasi la totalitat de la meua infantesa i adolescència va lligada a la ciutat d'Olot a on vaig viure ininterrompudament des de que vaig néixer fins als 18 anys. Una vegada acabat el batxillerat vaig mudar-me a Barcelona a on vaig cursar els estudis d'enginyer industrial superior a l'Escola Tècnica Superior d'Enginyeria Industrial de Barcelona (ETSEIB) de la Universitat Politècnica de Catalunya (UPC). Una vegada acabat totes les assignatures em vaig tornar a mudar (aquest cop per menys temps) a Aberdeen (Escòcia) a on vaig dur a terme el projecte de fi de carrera a la Escola d'Enginyeria de la Universitat d'Aberdeen.

Una vegada finalitzats els estudis i mentre treballava durant l'estiu em vaig assabentar que em concedien una beca Balsells per cursar un màster a UC Irvine.

La veritat és que la vida a Irvine no té res a veure amb la que estava acostumat a portar a Barcelona o a Olot. La societat, la manera de viure o de pensar no s'assembla en res. Només com a curiositat, una de les coses quotidianes que trobo més a faltar de Catalunya és el bon cafè. Realment complicat fer un tallat a Califòrnia!

*Hello, I am Joan Aguilar Mayans. During my infancy and youth, from birth to 18, I have lived, nearly continuously, in the city of Olot. Once I graduated from high school I moved to Barcelona where I studied industrial engineering at the Escola Tècnica Superior d'Enginyeria Industrial of Barcelona (ETSEIB) of the Poli-technical University Barcelona (UPC). Once all of my course work had been completed I moved, once again (but this time for a shorter spell) to Aberdeen (Scotland) where I completed my degree project at the School of Engineering of Aberdeen University.*

*Once my studies were completed and while I was working on a summer job I learned about the Balsells Fellowships to study for a master's at UCI.*

*Trully my life at Irvine is completely different from that of Barcelona or Olot. The social environment, the living style, the way of thinking has no similarity. As an example, one of the daily things I miss most about Catalonia is a good cup of coffee. It is really difficult to make a 'tallat' in California!*



Joan Aguilar i Mayans

### Robert Regué

Sóc en Robert Regué, vaig néixer a Barcelona però he viscut la major part del temps a Castellar del Vallès. Vaig estudiar Enginyeria Industrial, a l'Escola Tècnica Superior d'Enginyers Industrials i Aeronàutics de Terrassa (ETSEIAT), acabant la carrera al juliol del 2009. En acabar, vaig cursar un Màster a Loughborough University, Anglaterra, sobre Política del Transport. Actualment, estic cursant el doctorat en Enginyeria del Transport a UCI, dins del Institute for Transport Studies (ITS) de la Henry Samueli School. Entre les meves aficions destaca tots els temes relacionats amb el transport, i especialment el sector ferroviari i el futbol, que tot sigui dit, costa una mica de seguir als Estats Units.

Jo vaig venir per primer cop als Estats Units el passat més de setembre i en aquest poc temps que m'hi estat m'ha cridat molt l'atenció la diferència de mentalitat entre Catalans i Americans. De les coses que més m'han sorprès, i que estan lligades amb els meus interessos de recerca, és l'elevada dependència del vehicle privat i el poc servei de transport públic.

Entre les coses que més trobo a faltar de Catalunya hi ha el menjar català, sobretot un bon pernil, i un camp de futbol en condicions on no hi hagi bases de beisbol al mig.

*I am Robert Regué. I was born in Barcelona but I've lived most of my life in Castellar del Vallès. I studied Industrial Engineering at the l'Escola Tècnica Superior d'Enginyers Industrials i Aeronàutics of Terrassa (ETSEIAT), having graduated in July 2009. Right after that I studied for a master's degree at Loughborough University, England, in Transportation Politics. Now I'm studying for a PhD at UCI at the Institute of Transport Studies (ITS) of the Henry Samueli School of Engineering. My hobbies are related to transportation, especially in the railroad area. I also like soccer, though I must say following the games is a little difficult in the US.*

*I came to the US for the first time this past September and in the short time I've lived here something that has really called my attention is the difference between the mentality of Catalans and Americans. One of the most surprising things is related to my research. It is how dependent people are here on their own cars and the deficiencies of public transportation.*

*What I miss mostly from Catalonia is the food, especially a good cured ham, and a soccer field which one does not have to share with a baseball diamond.*



Robert Regué



**Yair Marc Martínez Palomino**

Em dic Yair Marc Martínez Palomino i vaig néixer a Barcelona el 1986. Durant tota la meua vida he estat vivint a Cornellà de Llobregat on vaig realitzar els meus estudis de primària i secundària, també he participat en activitats culturals com per exemple formar part del Ball de diables de Cornellà.

Al 2004 vaig començar Enginyeria Industrial Superior i al 2006 Enginyeria de Camins, Canals i Ports, un pla especial de doble titulació a partir del centre de formació disciplinària superior CFIS.

Al 2010 vaig iniciar l'actual màster que estic cursant en enginyeria civil, especialitat en estructures a University of California, Irvine.

Una de les coses que més m'agrada de Califòrnia és el clima, els parcs naturals i en general la natura que hi ha per la zona i el surf, esport que intento practicar sempre que em resulta possible.

De les coses que més trobo a faltar de Catalunya és la ciutat de Barcelona, l'arquitectura d'aquesta i la gran diversitat de coses a fer en un espai tan petit i compacte.

*My name is Yair Marc Matínez Palomino and I was born in Barcelona in 1986. I've lived in Cornellà de Llobregat all my life. I studied elementary, middle and high school there. I also have participated in the city's cultural activities such being a member of its Ball de Diables (Dance of the Devils).*

*In 2004 I started studying Industrial Engineering and in 2006 Civil Engineering on a special program which resulted in a double degree from the center of superior studies of CFIS.*

*In 2010 I started on my Master's Degree in Civil Engineering at UCI.*

*One of the things I like best of California is its climate, its nature parks and in general all of its surrounding nature. And I love to surf, a sport which I practice whenever I can.*

*What I miss most of Catalonia is the city of Barcelona, its architecture and the tremendous diversity of things to do there in such a small and compact space.*



**Yair Marc Martínez Palomino**

**Nous Socis/New Members****Alba Pascual Garcia**

Vaig néixer a Òrrius, un petit poble del Maresme, però he viscut des de petita a Barcelona. Tinc 26 anys i fa menys d'un any em vaig casar amb el Jorge Perdomo que és porto-riqueny. Sóc Llicenciada en Dret i especialista en Protocol. Actualment treballo a la Facultat de Dret Internacional Pacific donant classes i participant amb tasques de comunicació. Fa sis mesos que vam arribar a Los Angeles i el motiu del nostre trasllat va ser l'acceptació del Jorge per fer LLM de Dret Internacional Corporatiu a UCLA.

M'agrada molt Los Angeles, a part del embussos de trànsit és una ciutat amb molta vida; sóc aficionada a l'art, al disseny i perquè negar-ho a les sèries de televisió, així que m'hi trobo la mar de bé.

Fa temps que estem vivint fora de Catalunya i abans de traslladar-nos aquí vaig buscar el Casal per Internet per estar en contacte amb la gent de casa. Es troben a faltar moltes coses: família, amics, menjar, etc. però amb positivitat acabem creant el nostre món a mig camí entre el Carib i Catalunya.

*I was born in Òrrius, a small town in the Catalan Maresme but I have lived in Barcelona since I was a child. I am now 26 and less than a year ago I married Jorge Perdomo, a fellow from Puerto Rico. I am licensed to practice law and am a specialist in protocol. Presently I work at the School of International Pacific Law where I teach and participate in communication tasks. We moved to Los Angeles six months ago because Jorge had been accepted to complete a Masters in International Corporate Law at UCLA.*

*I like Los Angeles a lot, except for the freeway tie-ups. It is a lively city. I like art and design. And I will not deny I love the TV series. So, I feel very good here.*

*I've been away from Catalonia for a while now. Before coming here I looked up the Casal on the Internet in order to not lose touch with the people of my country. I do miss many things though, such as family, friends, food... but being positive I hope we will create our own world half way between the Caribbean and Catalonia.*



**Alba Pascual Garcia i Jorge Perdomo**

## Articles

### El conte d'en Ken

per Ken Craig

*En Ken Craig és el meu alumne de català. Durant ja gairebé un any hem estat fent sessions particulars de català un cop la setmana. El seu esperit emprenedor i les ganes d'aprendre català han fet les sessions molt amenes i divertides. En Ken sempre vol fer deures a casa i si no n'hi poso jo, ell se'n busca. Em sorprenen els gustos d'en Ken i en certa manera em fascina que estimi tant la nostra llengua, i de la mateixa manera estima el toireig. En Ken m'ha obert horitzons de tolerància vers altres gustos que considerava, per dir-ho alguna manera, abominables; i per això us presento aquest article que ell va escriure, Ganes.*

Eva Aymamí

### Ganes

El meu conte comença el dia abans del dia més històric del any 2009 en el món taurí; cinc de juliol, dia de la encerrona del gran torero, José Tomás. Després de passar gairebé nou hores en cotxe, en un espai tan petit que em sentia com si fos a la presó, per fi vaig arribar a la capital catalana des de Salamanca. Havia vingut a Barcelona per fer una cosa i només aquella cosa: aconseguir una entrada per la encerrona de José Tomás. Havia vist per la televisió que les entrades valien 3.000 euros per els millors seients. Vaig pensar, "no pot ser, no pagaré tant per una entrada."

Al vespre, vaig arribar al meu hotel al barri gòtic i vaig planejar la meva missió. Aniria a la plaça Monumental per investigar la situació de les entrades. A quina hora obriria la taquilla? Hi hauria cua? No sabia què pensar sobre el preu.

Vaig sortir del meu hotel i vaig caminar cap a l'estació de Metro d'Universitat. Des d'allà vaig agafar la línia dos fins a l'estació de la Monumental, on vaig baixar del tren. Vaig pujar l'escala i vaig mirar el carrer Marina per primera vegada des de l'any passat. Vaig caminar fins a la plaça de toros i vaig veure com deu persones esperant a la cua. Vaig parlar amb un noi i em va dir que la taquilla obriria a les onze del matí. Ells havien decidit passar tota la nit fent cua. No faria això. Per la falta de gent vaig començar creure que hi hauria esperança per a mi. Feliç i ple d'il·lusió, vaig tornar a Les Rambles i vaig sopar molt content.

Havent sopat, vaig passejar per la Plaça Catalunya i el Passeig de Gràcia que és el meu hàbit quan sóc a Barcelona. Vaig tornar al meu hotel i vaig pensar en el meu pla del matí. Em llevaria aviat, entre dos quarts de set i les set del matí, em dutxaria, em vestiria i esmorzaria a l'hotel abans d'anar a la plaça. Arribaria a les vuit i esperaria fins que obrissin la taquilla.

Aquest diumenge no assistiria a la missa en català de dos quarts d'onze a la Catedral com era el meu hàbit quan sóc a Barcelona. No seria possible. Aquest diumenge seria diferent. Aquest diumenge faria el sacrifici per el toreo. Nosaltres els toreros (recordeu que sóc torero també) fem moltes coses pel nostre art. El sacrifici de demà seria una d'aquelles coses que de segur que Déu entendria; com tots sabeu, Déu és taurí. Vaig aclucar els ulls i vaig dormir.

"Cony! No vaig llevar-me aviat! No podia ser, no podia ser" pensava. Em vaig dutxar i em vaig vestir molt ràpidament i vaig sortir de l'hotel sense esmorzar. Vaig entrar a qualsevol lloc i vaig comprar un "bagel" i un suc de taronja per menjar a la cua. Me'n vaig anar a la plaça i vaig arribar a dos quarts de vuit tocats. No més de cent persones feien a la cua. "Gràcies a Déu" vaig dir (recordeu que Déu es taurí). Estava segur que podria aconseguir una entrada.

Vaig posar-me a la cua. Vaig esmorzar molt ràpidament. Vaig llegir La Vanguardia. Vaig començar a notar que hi havia més gent que abans. Quan havia arribat, la gent feia cua un darrere de altre. Ara hi havia com a quatre o cinc persones d'amplada de cua. Havia vingut a Barcelona per veure José Tomás. Havia perdut la missa. Ara la meua entrada estava en perill. No podia ser. Em posava nerviós. Vaig començar a suar. Vaig mirar el rellotge; deu del matí. Cony! Una hora més.

Vaig mirar als meus companys de la cua: l'aficionada madrilenya, els dos senyors catalans parlant en la seva llengua nativa. El barceloní davant de mi que no va dir cap paraula. Qui havia dit que no hi havia una afició taurina a Barcelona? Aquell pallasso s'havia equivocat. No recordo com o quan, però un barceloní de quaranta i pico o cinquanta anys va aparèixer del no res i va començar a parlar amb mi. El seu nom no el recordo, però de fet, no és important. Per això li donaré el nom de Jordi, perquè és un nom molt català i a més és el del sant patró. El Jordi em va preguntar d'on era, per què era a Barcelona, etc. No va poder creure que un noi de Los Angeles havia viatjat a Barcelona per veure els toros. Em va dir de un restaurant taurí i em va donar la direcció. No hi vaig anar.

Després, vaig fer una cosa que normalment no hauria fet. Li vaig ensenyar la foto que havia fet la setmana passada a Madrid, a la sastreria de Nati. Era una foto del capote de paseo de José Tomás. Era el mateix capote que José Tomás anava a posar-se aquella mateixa tarda. El Jordi estava molt impressionat amb la foto. No s'ho creia i va ensenyar la foto als seus amics de la cua. Tots estaven molts impressionats amb la foto. Després d'aquest episodi vanitós, vam veure l'equip de televisió. Havien començat a gravar la gent que celebraven haver aconseguit entrades. El Jordi em va demanar que comprés dues entrades i em pagaria per la segona, perquè només es podien comprar dues entrades per persona. Estava sol i li vaig dir que sí.

Gairebé havia arribat a la taquilla. El Jordi em va demanar que l'esperés després de comprar les entrades per pagar-me ja que m'havia aconseguit una entrevista amb l'equip de la televisió. Em va deixar en mà dels entrevistadors. Em van preguntar diverses coses de la meua afició Tomasista. No podien creure que havia vingut a Barcelona per la cursa. No sé si l'entrevista va aparèixer per la televisió, i és probable que mai ho sàpiga.

Feliç i amb el somriure més gran del món, vaig tornar al barri gòtic i vaig anar a la Catedral per donar gràcies a Déu per haver complert la meua missió. Era com un pelegrí a la tomba de Sant Jaume. Vaig entrar a la catedral aviat per assistir a la missa en català de la tarda. Tenia el meu missal en castellà-català. Va ser un miracle i vaig donar gràcies a Déu per la meua bona sort. Va ser obvi, Déu és taurí.

Quatre hores després...

Ja eren passats dos quarts de sis de la tarda. La cursa anava a començar a dos quarts de set. Vaig arribar a l'estació del Metro de la Monumental després de la sis. Hi havia milers de persones per tota la zona de la plaça. Caminava fins a la plaça quan vaig escoltar un so molt lleig: el so de xiulets des de l'altre costat del carrer Marina. En aquell moment els vaig veure; ells; els enemics de la fiesta nacional; els heretges de l'església de la tauromàquia; els anti-taurins. Estàvem en guerra i el carrer Marina era el camp de batalla. Havia envaït el seu territori: Barcelona; la ciutat comtal, que era la ciutat més taurina de tota la península Ibèrica, però ara també el niu dels anti-taurins. Però aquell dia, cinc de juliol de 2009, Barcelona era, una altra vegada, la capital taurina de l'estat Espanyol i els aficionats catalans havien vingut a la Monumental per ensenyar al món que estaven orgullosos de ser així. Els aficionats havien vingut a recolzar el seu fill adoptiu; el E.T. del toreo, el príncep de Galapagar, José Tomás Roman Martín. Vaig entrar a la plaça. Ja eren les sis i vint. Vaig començar la batalla per trobar el meu seient, en l'andana de sol. Havia de pujar dues escales. Més i més persones van aparèixer com si fossin mosques en una muntanya de merda. Van sonar els clarins. El paseillo anava a començar. "Joder"! No m'agrada perdre'm el paseillo. El pasodoble va començar. Que se'n anés aquesta gent! Vaig trobar el meu seient a ple sol. "Joder", quin calor!

Va arribar el Jordi. Li vaig ensenyar el capote de José Tomás. Era el mateix que el de la meua foto. Quin orgull més gran. Va acabar el paseillo i va entrar el primer toro.

Allà va començar la història. El dia més important de 2009 pel món dels toros. La Monumental, aquella joia taurina de Barcelona estava plena i jo era una part d'aquella història. No descriuré el que va passar aquell dia a la plaça. Altres han escrit sobre això. Però he escrit aquest conte per dir-vos molt clar que és possible aconseguir els vostres somnis si en teniu ganes, i que sóc taurí, no assassí, i estic molt orgullós de ser així!

Ken Craig

## Ken's Story

by Ken Craig

*Ken Craig is my Catalan student. For nearly a year I have been giving him private lessons once a week. His enterprising spirit and his desire to learn Catalan has made our sessions both fun and entertaining. Ken always wants to do homework and if I don't give him any, he finds some on his own. I'm surprised at Ken's tastes sometimes and at the same time I'm fascinated at his love for our language. He likes bullfighting in the same way. Ken has opened up new taste horizons of tolerance for me that otherwise I would have considered abominable. Along these lines let me now present his article, Desire*

Eva Aymami

## Desire

*My story starts the day before the most historic day of 2009 in the world of bullfighting; the fifth of July, the day of the encerrona of the great bullfighter, José Tomás. After traveling nearly nine hours in a car, in a space so small I thought I was in a prison, at long last I arrived to the capital of Catalonia from Salamanca. I had come to Barcelona to do one thing, and only one thing: to get a ticket to the encerrona of José Tomás. I had seen on television that the best seats cost 3,000 Euros. I thought. "That can't be, I'll never pay that much for a ticket".*

*In the evening I got to my hotel in the Barri Gòtic and started to plan my mission. I'll go to the Plaça Monumental (the bullfight arena) to investigate the matter of tickets. What time would the box office open? Would there be a line? I didn't know what to think about the price.*

*I left my hotel and walked to the Universitat metro station. From there I took Line 2 to the Monumental station, where I got off the train. I climbed up the stairs and looked at carrer Marina again for the first time since last year. I walked to the bullfight arena and saw about ten people waiting in line. I talked to a fellow there and he told me the box office would open at eleven the next morning. They were going to spend the night there waiting in line. I would not do this. Since there wasn't that many people waiting I thought there would be a good chance for me getting the tickets. Happy and with these good expectations, I returned to the Ramblas and ate contentedly.*

*Having had my supper, I walked up to Plaça Catalunya and then Passeig de Gràcia as is my custom whenever I'm in Barcelona. I returned to my hotel and thought about my plans for the next morning. I'd get up between six thirty and seven AM. I'd shower, dress and eat breakfast at the hotel before going to the bullfight arena. I'd get there about eight and wait until the box office opened.*

*This Sunday I would not go to the mass in Catalan at the Cathedral at ten thirty as I usually did when in Barcelona. It would not be possible. This Sunday would be different. I would do a sacrifice in behalf of bullfighting. We bullfighters (remember I am a bullfighter) do many things for our art. Tomorrow's sacrifice would be one of those things. God would understand: as all of you know, God is a bullfight fan. I shut my eyes and fell asleep.*

*"Damn! I didn't get up early! This cannot be, this cannot be" I thought. I showered and dressed very quickly and left the hotel without eating breakfast. I bought a bagel any place along the way with some orange juice to eat at the line. I went to the bullfight arena and arrived at about eight thirty. Not more than one hundred people were waiting. "Thank God" I said (remember God is a bullfight fan). I was sure I'd be able to get a ticket.*

*My time waiting in line started. I ate my breakfast quickly. I read La Vanguardia. I noticed there were more people than before. When I arrived people were waiting in line one behind the other. Now the line was four or five people wide. I had come to Barcelona to see José Thomás. I had missed the mass. Now, my ticket was in danger. This was not possible. I was getting nervous. I looked at my watch; ten o'clock in the morning. Damn! One more hour to go. I looked at my neighbors on the line: a lady fan from Madrid, two Catalan gentlemen speaking in their native tongue. There was a Barcelonan in front of me who didn't say a word. Who said that in Barcelona there were no bullfight fans? That clown was wrong. I can't remember where or when, but a fellow from Barcelona about forty or fifty appeared from nowhere and started to talk to me. I can't remember his name, but that isn't important. I'll call him Jordi, because it is a name used a lot in Catalonia and is also its patron saint. Jordi asked me where I was from, why I was in Barcelona, etc. He couldn't believe*

## Articles cont.

that someone from Los Angeles had traveled to Barcelona to see a bullfight. He told me there was a restaurant for bullfight fans and gave me the address. I didn't go there.

Then I did something I normally wouldn't do. I showed him a photograph that I'd taken the week before in Madrid, at Nati's tailor shop. It was the picture of the capote de paseo of José Tomás. It was the same capote José Tomás would wear that afternoon. Jordi was very impressed by the photo. He couldn't believe it and showed the pictures to his friends on the line. Everyone was very impressed.

After this conceited episode on my part, we saw the television team arrive. They started to film the people who were celebrating because they had been able to buy tickets. Jordi asked me to buy two tickets and he would pay me for the second one, because you could only buy two tickets per person. Since I was alone I agreed to it. I was nearly at the box office. Jordi asked me to wait for him after buying the tickets to pay me. He had gotten an interview for me with the television team. He left me in the hands of the interviewers. They asked me a few things about my being a Tomasista. They couldn't believe I'd come to Barcelona for the bullfight. I don't know if my interview was on television, I probably never will.

Happy and with the biggest smile in the world, I returned to the Barri Gòtic and went to the Cathedral to thank God for having accomplished what I had set out to do. I was a pilgrim to Saint James' tomb. I entered the Cathedral early to attend the afternoon mass in Catalan. I had my Catalan-Spanish missal. It was a miracle and I thanked God for my good luck. It was obvious, God was a bullfight fan.

Four hours later...

It was after five thirty in the afternoon. The bullfight would start at six thirty. I arrived at the Monumental metro station at six. There were thousands of people all around the arena. I was walking towards the arena when I heard a very bad sound: they were hisses from the other side of Marina. I saw them then; them; the enemies of the fiesta nacional; the heretics of the church of art of bullfighting; the anti-bullfighters. We were in a war zone and carrer Marina was the battlefield. They had invaded their territory: Barcelona; the Count's City, which was the city with the most bullfight fans of Iberia, but now the nest of the anti-bullfighters. But on that day, the fifth of July, 2009, Barcelona was, once more, the bullfight capital of Spain and the Catalan fans had come to the Monumental to show the world that they were proud of it. The fans had come to support their adoptive son; the ET of bullfighting, the prince of Galapar, José Tomás Roman Martín.

I entered the arena. It was six twenty. Then started the battle to finding my seat, on the sunny side. I had to climb two stairs. More and more people were appearing, like flies attracted to dung. The horns sounded. The paseillo was about to start. "Hell!". I don't like missing the paseillo. The pasdoble started to play. When will these people go away! I found my seat in the sun. "Hell, it was hot!"

Jordi arrived. I showed him the capote of José Tomás. It was the same one as my photo. How proud I was. The paseillo was over and the first bull was out.

That's when history was made. It was the most important day of 2009 in the world of bullfighting. The Monumental, that jewel of bullfighting of Barcelona, was full and I was a part of history too. I will not describe what happened that day on the arena. Others have written about it. But I've written this story to tell you, as clearly as possible that you may attain your dreams if you have the desire to do so, and that I am a bullfight fan, not an assassin, and I am very proud of it!

Ken Craig

## Fem Memòria Grup Dansaire Catalunta

per Joan Comellas

Com podreu veure es poca cosa el que us diré avui, però com podreu comprovar en els arxius adjunts, el Grup Dansaire Catalunya va fer el seu debut a l'Aplec de Primavera del Casal celebrat a Santa Barbara el dia 30 d'Abril de l'any 1995. Tan sols fa 15 anys i 7 mesos; les fotos són les dues primeres que es van fer i crec que les persones que hi surten s'hi reconeixeran.

L'Esbart del Casal des del seu inici fou molt ben rebut no solament als Aplecs del Casal, que com tothom recordarà sempre s'han fet al Rancho Domínguez, sinó que també fou molt sol·licitat i aplaudit a tot arreu on actuava, ja que a partir de l'any 1996, el Grup Dansaire actuà a la Casa d'Espanya, al Centre Aragonès, al Compton College i a d'altres llocs que més endavant anirem detallant.

La segona actuació fou a l'Aplec de Tardor del mateix any al Rancho i de la qual en parlarem en el proper butlletí.

Fins aviat

Joan Comellas



## **Let us recall** **Grup Dansaire Catalunta**

by Joan Comellas

### **Let us recall...**

*As you will see I haven't too much to say this time, but in the collection of Butlletí articles of the past you will appreciate that the Grup Dansaire Catalunya made its debut at Casal's Spring Picnic celebrated in Santa Barbara on April 30, 1995, only 15 years and 7 months ago. The photos are the first ones ever taken of the group and you will see the people that appear in it are still recognizable.*

*The Dance Company of Casal, from its very inception, had been very well received, not only at the Casal's picnics, which had nearly always been celebrated at Rancho Domínguez, but also at other locations where it was asked to perform and where invariably would receive much applause. It performed at Casa de España, Centro Aragonés, Compton College and many other locations which we will continue to recall.*

*Our second performance was at Casal's Autumn Picnic at Rancho Domínguez which we will discuss in the next Butlletí.*

Joan Comellas



## Articles

# El camp fortificat de La Fatarella, el seu redescobriment i la seva recuperació

per Oriol Miró Serra.

Secretari de LO RIU

11 d'Octubre de 2010

És la nit del 16 de novembre de 1938, la Batalla de l'Ebre s'acaba d'acabar després que passin pel pont de Flix les últimes forces de l'Exèrcit Republicà que tant han lluitat durant els 115 dies que ha durat la Batalla.

Sobre aquest final encara ara hi ha controvèrsia; en alguns llibres diuen que va ser una desbandada, en altres, pocs..., citen una resistència a la Serra de la Fatarella. Precisament la que va permetre aquesta retirada ordenada a l'emparrada d'una darrera defensa és una línia feta a base de casamates de ciment i trinxeres recentment catalogades. En aquestes línies l'associació LO RIU us explicarà una mica tot el que ha passat per arribar a on estem ara, la correcta protecció d'un patrimoni oblidat durant molts anys.

La història en si comença un Juliol de 2005, quan un grup d'aficionats a la història es va reunir per intentar trobar el que molts en aquell moment no sabíem o només ho sabíem molt per sobre. Es tractava de les restes de casamates que apareixen al llibre " La Batalla del Ebro ", de Martínez Bande. Assessorats i arrossegats en part per l'historiador Francisco Cabrera Castillo.

Aquell matí començava una història de redescobriment d'allò més excitant, en que hi ha col·laborat tota mena de gent. Podria citar noms, però per respecte als que he oblidat, crec que és millor no citar-los. En tot cas, gràcies, ja que sense ells, tots ells aficionats a la història de la Guerra Civil, coneixedors dels processos de fortificació, de les tècniques de combat i dels fets que es van donar aquells dies, qui sap on seriem ara.

Disculpeu la breu interrupció per l'agraïment, però és que la considerava imprescindible ja que de fet, sense ells, no s'hagués pogut fer una primera presentació de la línia coincidint amb l'aniversari del final de la batalla d'aquell mateix any.

No creguéssiu pas que allà es va acabar el procés, mica en mica van anar sortint altres llocs de gran interès. Les cases que van servir de comandament darrera la línia, refugis, una barraca on encara hi havia la inscripció que indicava que era el quarter de transmissions del XV cos d'exèrcit. Tot sumava i donava unes dimensions més grans del que ens podíem esperar.

Aquest entre d'altres motius va motivar que una associació recentment constituïda com és LO RIU, comencés a pensar com protegir i donar a conèixer aquelles restes de gran valor històric, tasca que va començar el 2007. Amb l'assessorament adequat, primer es recuperà i es senyalitzà un parell de casamates de ciment i algun tram de trinxera. Una vegada acabades aquestes feines, van seguir les visites, sent la més espectacular la que es va fer al 2008 coincidint amb el 70è aniversari del final de La Batalla de l'Ebre. On fins hi tot van comptar amb alguns dels descendents d'alguns dels comandaments que havien trepitjat aquelles cases, casamates, trinxeres i refugis feia 70 anys.

Tot i seguir les visites amb grups d'interessats, la conservació del que s'havia netejat, la divulgació a través d'una exposició itinerant disponible per qualsevol entitat i la gens menyspreable tasca de donar a conèixer les restes als medis de comunicació, es va considerar que no n'hi havia prou, i que les fortificacions havien d'optar a majors graus de protecció, motiu per el qual es va seguir batallant perquè la Generalitat els catalogués com es mereixien.

I aquest dia ja ha arribat. Amb data de 20 d'Agost de 2010 es va acabar de redactar una memòria, per una empresa d'arqueòlegs adscrits a la Generalitat, on es pot trobar un extens informe de com era cada casamata, quin tipus d'armament hi podia anar, les seves mesures, posicionament amb GPS i tot el que pugui ser d'interès de cara a possibles actuacions posteriors. Tot ben amanit amb fotos d'un informe que van fer el Italians del CTV passada l'acció, i fotos de com estan en l'actualitat. Entrant ja a la Carta Arqueològica del Departament de Cultura de la Generalitat, proporcionant així la protecció legal tan necessària.

Tot plegat, un informe que pot ser d'ajuda de cara a possibles actuacions futures en els 10 búnquers dels que s'ha obtingut el permís per catalogar. Tot i sabent que encara en queden 4 en direcció a Ascó, en diferents estats de conservació, crec que es podria dir amb orgull que aquests 10 estan cada vegada més propers a ser tractats com es mereixen. Uns testimonis que han sortit a la llum retornant el sentit perdut amb els anys; alguns dels pàgodes de la zona coneixien la seva existència tot i que aquesta informació no sortia del seu coneixement, i fins fa no tant, es donava quasi per perduda.

Per sort, han tornat a renéixer i qui sap si tindran l'oportunitat de tornar-nos a explicar el que allà va passar, convertint-se també en un recordatori del que no hem de tornar a fer i explicant a futures generacions d'on venim.

*Algunes Referències a la Línia Fortificada de La Fatarella:*

*POR VUESTRA LIBERTAD Y LA NUESTRA, de Pedro Mateo Merino.  
Editorial Disenso.*

*LA BATALLA DEL EBRO, MONOGRAFIAS DE LA GUERRA EN ESPAÑA 13,  
de José Manuel Martínez Bande.  
Libreria Editorial San Martín.*





## The fortified field of La Fatarella, its rediscovery and recovery

by Oriol Miró Serra.

Secretari de LO RIU

11 d'Octubre de 2010

*It's the night of November 16, 1938, and the Battle of the Ebre has just concluded as the last units of the Republican Army cross the bridge at Flix which has fought so hard during the 115 days of the battle.*

*On the battle ending there are still arguments; some books say that it was a disorderly retreat, other, few..., say the forces resisted at Serra de la Fatarella. It was precisely this resistance which allowed an orderly retreat under the cover of a last line of defense, recently catalogued, made of cement casemates and trenches. In this article the association LO RIU will summarize what happened to get to where we are today: the protection of a heritage forgotten for many years.*

*The story starts in July 2005 when a group of history enthusiasts got together to try to find what many at that time ignored or only vaguely knew. These were the casemates that appear in the book "The Battle of the Ebre", of Martínez Bande. The group was advised, pulled together and dragged along by the historian Francisco Cabrera Castillo.*

*That morning the exciting story of the rediscovery started in which people from every walk of life collaborated. I could cite names, but I'll refrain on the chance I might forget someone. In any event, I thank them, because without them, all Civil War enthusiasts, knowledgeable on the construction of fortifications and battle techniques, and the events of those days, who knows where we would be today.*

*Forgive this interruption in the story to make this acknowledgement, but I thought it necessary because without them we could not have made the presentation of this line of defense to coincide with the anniversary of the ending of the battle of that year. Don't believe that the process ended there, because little by little other important locations of great interest were pointed out. This included houses that served as behind the line command centers, shelters, a shack where one could still see an inscription indicating it had been the communication center of the XV army corps. All added together to give a dimension of the location greater than what might have been expected.*

*This was one of the reasons that an association, such as the recently formed LO RIU, started to consider in 2007 how to protect and communicate the great historical value of those remains. Under competent advice and direction, a couple of cement casemates were initially recognized and marked as was a section of trench. Having completed this effort visits continued, the most sensational of which was that of 2008 to coincide with the 70th anniversary of the ending of the Battle of Ebre. At this event attended some of the descendants to the protagonists who had spent time in those houses, casemates, trenches and shelters 70 years before.*

*Despite the visits of interested groups, the conservation of the sites and their popularization through an itinerant exhibit made available to any interested association and the spreading of the information to the media, it was considered these efforts to be insufficient; the remains of the fortifications had to enjoy a greater degree of protection, for which reason an intensive campaign was generated to get La Generalitat to catalogue the sites as they deserved.*

*That time is now here. As of August 20, 2010, a memorandum was written by an archeological company connected with La Generalitat, where one can find extensive information as to what a casemate was, the types of weapons it could hold, its size, exact GPS location, and anything that could be of interest for future investigations. To this is added a good selection of photographs from a report made by Italians of the CTV after the battle, and photographs of their current state. The site has been entered into the Carta Aqueològica of the Department of Culture of La Generalitat, attaining in this*

## Articles *cont.*

*manner the very necessary legal protection.*

*Al together, it is a report which can be helpful for future research into the 10 bunkers which have been catalogued. Even though we know there are still 4 more located towards Ascó, in different degrees of preservation, we can be proud of the 10 now recovered on the way to be treated as they deserve. They are witnesses now that can be displayed to explain a function which had been lost with the passage of time; some of the farmers of the area knew of their existence but this information was not being divulged and, until now, had been nearly lost.*

*Fortunately they have been reborn and who knows if they will be able to tell us again what happened there, becoming a remembrance of what we should never do again and to explain to future generations whereof we come.*

*Some references of the Fortified Line of La Fatarella:*

*POR VUESTRA LIBERTAD Y LA NUESTRA, of Pedro Mateo Merino.*

*Editorial Disenso.*

*LA BATALLA DEL EBRO, MONOGRAFÍAS DE LA GUERRA EN ESPAÑA 13, de José Manuel Martínez Bande.*

*Librería Editorial San Martín.*

## Festivitats Tradicionals de Catalunya

per Carme Roig

### La Fira del Gall de Vilafranca del Penedès

Cada vegada que vaig a Catalunya me n'adono de la gran varietat i riquesa de festes tradicionals que se celebren al nostre país. Realment és un goig per mi, cada vegada que hi sóc i coincideixo amb alguna festivitat tradicional, ja bé sigui la Festa Major, el dia de Sant Jordi, els Tres Tombs, les Fires dels Enamorats o la Fira del Gall entre d'altres.

Des de fa molts anys, Vilafranca, (vila franca, tal i com diu el nom) i vila acollidora, rep a tothom amb l'ànim de compartit les seves festes entranyables. Així doncs, Vilafranca celebra la Fira del Gall o Fira de Sant Tomàs el cap de setmana al voltant del dia 21 de desembre. Aquest any doncs, va caure el dia 18 i 19 de desembre. Va donar la casualitat que jo era a Vilafranca i m'hi vaig poder passejar una estona. Realment he de dir que cada any és millor i s'afegeixen més activitats. La fira consisteix en l'exposició i venda d'aviram i d'altres productes que vénen de pagès: mel, mató, fruits secs, torrons.....Quin goig que feien tots aquells galls negres del Penedès! els reis de la fira sens dubte! i la gallina del Penedès, companya del gall, i l'ànec mut del Penedès i altres tipus d'aviram: capons, galls d'indi, oques, guatlles... A part de l'exposició i venda, hi ha concurs de galls també. Vull remarcar que si compres un gall o qualsevol altre animal a la fira, hi ha servei gratuït d'escorxador i plomatge. Des de fa anys, la fira es fa coincidir amb una fira gastronòmica, fira de vins i plats típics del Penedès. Val a dir que tan la fira d'aviram com la gastronòmica tenen gran concurrència, sobretot la fira gastronòmica, on a primera hora de la tarda ja hi ha molts plats esgotats. Per entrar a degustar s'han de comprar tiquets (6 euros per plat) i pots tastar el que més t'agradi (si no està exhaurit és clar!). Sense dubte, el plat fort és el gall negre del Penedès, que es pot presentar amb diversos acompanyaments. Tots aquests plats exquisits formen part de l'àpat de Nadal a moltes cases del Penedès i rodalies. Afegeixo un link on podreu trobar les receptes dels 8 o 10 restaurants presents a la fira. [www.firadelgall.com](http://www.firadelgall.com), així com diferents receptes per cuinar aquest plat deliciós: el gall negre del Penedès. El Penedès també és terra de bon vi, així que tots aquests plats tenen el vi que hi casa perfectament.

La fira del Gall porta un seguit d'altres activitats que se celebren el mateix cap de setmana. Entre algunes d'elles cal destacar el pregó, exposicions d'aviram, bestiar festiu, fira de Santa Llúcia, pessebres, art, eno-activitats (tast de vins i caves) sessions de maridatge (vins DO Penedès amb delicadeses d'aviram), etc.

I per finalitzar, qui no recorda la dita: "ara ve Nadal, matarem al gall i a la tia Pepa li'n donarem un tall!"

Si algun desembre aneu a Vilafranca, no us perdeu la visita a la fira del gall. Segur que no us en penedireu!

## Traditional Festivities from Catalonia

by Carme Roig

### Roosters Fair in Vilafranca del Penedès

*Every time I return to Catalonia I realize what a great variety of traditional festivities make up its rich cultural heritage. It is always such a pleasure to*





participate in some of them. As a matter of fact, sometimes I plan my visits there around a festival, especially during summer time when Vilafranca celebrates its big holiday, "la Festa Major", which is one of my favorites! As I mentioned, Vilafranca celebrates other traditional festivals such as Saint George's Day, Valentine's Fair, The Three Rounds and The Rooster's Fair.

Vilafranca has been celebrating the "Rooster's Fair" for quite a few years. As the name of the village implies, Vilafranca (which means "friendly village") is always happy to share its rich cultural heritage with anyone who may be interested. The Rooster's Fair or Saint Tomas Fair is celebrated over a weekend around December 21st. So in 2010, the fair was held on December 18th and 19th. Because of an unexpected trip there, I had a chance to visit and admire everything the fair had to offer. Although its name is the Rooster's Fair and you will certainly see many elegant roosters in it, you will also be able to admire other kinds of fowl: hens, ducks, peacocks and other local farm products. How proud the roosters looked in their small cages! Without a doubt the roosters, especially the "Gall Negre del Penedes"; the typical black roosters from the Penedes region, were the kings of the fair! Oh, and besides the exposition and sale of the fowl, there is always a contest for the best rooster, with second and third prizes. Nowadays very few people buy a live animal to take home and slaughter. You see, the fair has a free dressing service, so, no worries.

For over twenty years, the organizing committee has included a gastronomical fair so one may taste the delicious meats and test them with the best D O Penedes wines. Both the animal fair and the food fair have a huge attendance, especially the food fair. Attend early because by the early afternoon some of the favorite dishes are gone. To do the tasting, one has to buy a ticket for 6 Euros. This entitles you to a small plate of your favorite food, chicken broth, desert and a wine glass. Without a doubt, the favorite dish was "Gall Negre del Penedes", Penedes Black Rooster. The rooster is cooked slowly and served in various sauces, always a crowd favorite!

It is said that everything happens for a reason and the Rooster's Fair happens just a few days before Christmas. And the reason is that rooster is part of the typical Christmas dinner in the Penedes and other parts of Catalonia. Here is a link where you can find about ten different recipes served at the 2010 gastronomical fair furnished by 10 different local restaurants: [www.firadelgall.com](http://www.firadelgall.com). Of course, as I mentioned before, every plate pairs with a perfect wine, and the Penedes produces great, inexpensive wines!

The Rooster's Fair is a great excuse to organize other different activities that same weekend. The fair's public announcement speech, the parade with all the traditional paper mache animals being paraded through the streets and fairgrounds, the nativities scenes and art exhibits as well as wine and cava tastings are all part of the celebration.

An old popular Catalan folk saying says: "Christmas is coming, the rooster will bake, and we will make sure aunt Pepa can partake...! Meaning that Christmas and roosters are a perfect match for the Holidays.

Remember, if someone is visiting Vilafranca around December 21st, go and stroll around the fair. You won't regret it!

Carme Roig

## Hola a tots!

**Voleu participar? Si teniu alguna informació, article o alguna cosa per comentar, i ho voleu publicar al Butlletí... Envieu informació a: [ornellat@hotmail.com](mailto:ornellat@hotmail.com) (Ornella Torralba, Editora del Butlletí) Quasi tota la informació anirà bilingüe, si podeu enviar els articles traduïts, millor. Si no, ja ho farem nosaltres. També! Tindrem una secció nova (ANUNCIS) al Butlletí. Estem buscant gent, companyies, petita-mitjana empresa, que es vulguin anunciar al Butlletí. Tindrem 3 mides i preus diferents:**

**Formats d'entrega: Les entregues dels documents (articles, informació) poden ser a través del correu electrònic. Els anuncis poden ser entregats amb format PDF o JPG. Si teniu algun dubte, poseu-se en contacte amb l'Ornella Torralba [ornellat@hotmail.com](mailto:ornellat@hotmail.com)**

<b>A. 1 PAGINA (\$125)</b>	<b>1 PAGE (\$150)</b>
<b>B. MITJA PAGINA (\$75)</b>	<b>1/2 PAGE (\$100)</b>
<b>C. 1/4 DE PAGINA (\$50)</b>	<b>1/4 OF PAGE (\$50)</b>
<b>(Anunci per publicació).</b>	<b>(Ad per publication)</b>

## Hello everybody!

**Would you like to participate? If you have an article or news that you would like to publish in the Bulletin... Please send the information to: [ornellat@hotmail.com](mailto:ornellat@hotmail.com) (Ornella Torralba, Bulletin Editor) We will publish most of the information in Catalan and English. It would therefore be preferable if you send the articles translated. However, if that is not possible, we will be happy to translate it for you.**

**Also! We will have a new section of advertisements in the Bulletin (ANUNCIS/NEWS).**

**We are looking for people, companies, small-medium business, that would like to include an Ad. Here are our sizes and rates:**

**Formats/Delivery: You can send (articles, information) via e-mail.**

**Ads will be in PDF or JPG format. If you have any questions, please, contact Ornella Torralba [ornellat@hotmail.com](mailto:ornellat@hotmail.com)**

## Article

# La Llengua I

per Josep Lluís Garcia i Antunez

## Tres fal·làcies sobre la llengua

La campanya per imposar el castellà a Catalunya és molt intensa, tant, com grans són els interessos que hi ha en joc.

Per aconseguir tal fi es fan servir multitud d'arguments amb poc o cap fonament. Alguns són senzillament fal·làcies que només persegueixen crear un corrent d'opinió encaminat a considerar el català com una llengua inútil, sense futur, al mateix temps que es presenta el castellà com l'única alternativa desitjable per tal d'evitar una propera decadència.

A continuació s'exposen tres de les fal·làcies més recurrents.

### 1. La fal·làcia de la globalització.

Un dels arguments esgrimits amb més freqüència pels que afirmen que el català és un idioma obsolet fa referència a la globalització, i conclou que la progressiva substitució del català pel castellà no és més que un pas lògic en aquest procés.

Això és una fal·làcia. Si a Catalunya s'hi està substituïnt progressivament el català pel castellà no és a conseqüència de la globalització, sinó d'un procés colonitzador que fa gairebé 300 anys que hi dura.

És important diferenciar molt clarament entre tots dos processos -globalització i colonització- ja que a vegades, de manera tendenciosa, es confonen.

El procés conegut com a globalització resulta de la creixent interacció entre països i cultures, com a conseqüència del substancial augment en la informació, comunicacions i transaccions comercials que s'ha produït de forma general a gairebé tot el planeta. L'increment constant de tot tipus de contactes comporta que les influències mútues es multipliquin en totes les esferes. No és un procés dirigit per ningú ni que tingui objectius concrets, simplement resulta del canvi sense precedents en el volum d'interaccions globals.

La globalització té un gran efecte sobre les llengües de tot el món: els idiomes s'impregnen mútuament, adopten construccions pròpies d'altres llengües, paraules procedents d'un sol idioma s'internacionalitzen i són adoptades per d'altres, apareixen idiomes híbrids. Els canvis i l'evolució dels idiomes són constants i el procés sembla dirigir-se, en un moment encara distant, cap a la cristallització d'un idioma universal. És un procés sense direcció intencionada i impossible de controlar.

La colonització, en canvi, és un procés intencionat i dirigit que persegueix sotmetre un territori al domini polític, militar i econòmic d'un altre que en surt així beneficiat. A les colonitzacions hi ha una sistemàtica i programada substitució de les estructures de poder pròpies del territoricolonitzat per les del colonitzador. Per tal d'afavorir l'assimilació del nou territori, el procés sempre propicia la desaparició dels símbols identitaris autòctons, així com l'eliminació de qualsevol tret diferenciador. Entre els elements de la cultura autòctona que s'intenta eliminar hi figura sempre, d'una forma rellevant, la llengua pròpia del territori.

En el camp lingüístic els efectes són, per tant, de primer ordre. Les colonitzacions sempre aborden la progressiva substitució de la llengua pròpia del territori per la dels colonitzadors i fan servir un ampli ventall d'accions coercitives per aconseguir-ho. La nova llengua no "impregna" l'autòctona, sinó que la substitueix d'una forma progressiva. Abans de començar la colonització, al territori es parla exclusivament la llengua pròpia, i al final, un cop s'ha completat el procés, la nova llengua imposada passa a ser l'única i exclusiva. Durant el període de temps més o menys dilatat que dura el procés, el territori és transitòriament bilingüe.

Els efectes que tenen sobre un idioma la globalització i la colonització són tan diferents que no hi ha possible confusió.

Recapitulant: La globalització neix de manera espontània, no la controla ningú, no dimana mai d'accions coercitives ni té com a suport accions legals específiques, afecta els idiomes de manera que s'impregnen mútuament i tendeix, "grosso modo", a l'aparició d'un idioma universal. Per contra, un procés colonitzador sempre és dirigit, fa servir un ampli ventall d'accions coercitives i legals que prioritzen l'ús de la nova llengua sobre l'autòctona i comporta, finalment, la substitució d'aquesta última per la nova llengua imposada.

En el cas del català i el castellà no hi ha cap dubte. Hi ha hagut una llarga i documentada activitat per part del govern espanyol dirigida a imposar l'idioma castellà, les accions coercitives han sigut constants els últims 300 anys, la bateria de lleis promulgades per afavorir-ne la implantació és extensíssima, el procés de substitució d'un idioma per l'altre ha avançat de forma notòria i el territori es troba actualment en l'estat intermediari de bilingüisme, característic de tots els processos colonitzadors. El procés és clarament identificable com una colonització tardana i les temptatives de relacionar-lo amb la globalització són distraccions interessades, en un va intent de camuflar-ne la veritable naturalesa.

### 2.- La fal·làcia del bilingüisme

El fenomen del bilingüisme és considerat generalment com un fet molt positiu per a tots aquells territoris on existeix. S'afirma que la seva pràctica suposa un benefici per a la població bilingüe, que es veu així enriquida pel coneixement profund de dues llengües, sense cap cost, i amb tot un seguit d'avantatges

En el text que segueix a continuació, entendrem per bilingüisme l'ús simultani de dues llengües en la vida social d'un mateix territori, com passa en el cas de Catalunya. No direm d'un territori que és bilingüe si està compost per dos o més territoris monolingües, com Suïssa, Canadà o Bèlgica, ni tampoc considerarem que són bilingües aquells territoris en què la població domina diverses llengües però només fa ús públic de la pròpia.

Quan es fa referència al bilingüisme d'un territori, normalment es presenta, tendenciosament, com si fos un fenomen **estable** en el temps, **desitjable** pels beneficis que hi comporta i amb una difusió **uniforme** entre la població.

En aquests termes, el que s'afirma és una fal·làcia. Les tres característiques que s'han enunciat al paràgraf precedent són falses. Tot seguit

s'analitzen per separat.

**NO ÉS ESTABLE.** Hi ha una característica intrínsecament lligada al bilingüisme que, de forma intencionada, es procura amagar sempre: la transitorietat.

No existeix el bilingüisme estable. El bilingüisme només existeix en territoris en què hi ha un procés de substitució de la llengua pròpia per una de forana, normalment imposada amb accions coercitives. A l'inici només es parla la llengua pròpia i al final la forana. Si es fa una foto durant el procés, el territori és bilingüe, però és evident que només ho és d'una forma provisional, fins que s'hagi consumat el procés de substitució.

Europa és plena d'exemples que corroboren el caràcter essencialment transitori del bilingüisme.

Tots els territoris que fa 100 anys tenien una llengua pròpia i l'han perdut van passar per un període més o menys llarg de bilingüisme. Només en alguns casos excepcionals en què hi ha hagut un capgirament en la situació política s'ha aturat el procés, i algun cop fins i tot ha arribat a ser reversible i ha retornat a la situació prèvia en què la llengua pròpia era l'hegemònica. Ucraïna i Finlàndia en serien dos exemples representatius.

En tot cas, sigui quina sigui la llengua finalment predominant, la situació mai és estable, sinó un procés dinàmic i de caràcter transitori amb un final, quedi clar, sempre monolingüe.

**NO ÉS DESITJABLE.** Mai, en cap territori europeu, s'ha iniciat en els últims segles un procés de bilingüisme sense l'ús més o menys explícit de la força. Com es pot qualificar de desitjable una situació que només es pot generar amb un estat de violència?

Parlar diverses llengües és sempre una situació desitjable a nivell personal. És molt diferent, però, si la decisió de fer-ho s'ha pres lliurement o ha estat imposada, i si es tracta de l'esfera individual o es fa referència a tot un poble.

Quan parlem d'un territori bilingüe, s'ha de remarcar que aquesta situació mai és voluntària ni s'inicia de forma espontània, i els possibles avantatges que cada persona treu a nivell individual del fet de parlar dues llengües són àmpliament superats pels perjudicis que a nivell general recauen sobre la població del territori, ja que els processos colonitzadors que originen el bilingüisme sempre comporten una notable reducció de la capacitat de gestió i decisió autòctones.

Amb caràcter general, es pot afirmar de manera inequívoca que l'ús públic de la llengua pròpia sempre resulta positiu per als habitants d'un territori, per això la introducció d'una nova llengua, origen del bilingüisme, només és possible quan la població autòctona d'un territori ha perdut la capacitat d'autogovern. Així ho ratifiquen tots els casos en què hi ha hagut un canvi dràstic en la situació política i immediatament s'ha aturat el procés de bilingüisme. Per exemple, a Finlàndia la recuperació de la independència va comportar la ràpida desaparició del bilingüisme i la reimplantació de la llengua pròpia com a única llengua d'ús públic. No s'explicaria que fos així si l'ús públic exclusiu de la llengua pròpia no reportés uns apreciables beneficis a tota la població en general. Els únics que van resultar perjudicats amb aquest canvi van ser òbviamment Suècia i Rússia, que són els països que alternativament, i en benefici propi, havien propiciat el començament dels processos de bilingüisme a Finlàndia.

En definitiva, és del tot evident que, en els territoris en què existeix el bilingüisme, qui realment en treu beneficis són els qui ho imposen; mai la població autòctona que de cap manera pot considerar aquesta situació com a desitjable.

**NO ÉS UNIFORME.** Quan es parla d'un territori bilingüe, habitualment es sobreentén que tots els habitants es troben en unes condicions lingüístiques similars. Això és radicalment fals. No és una situació gens uniforme.

L'estatus de les dues llengües sol ser molt diferent, ja que la cobertura legal i la protecció de què disposen són molt dispars i afavoreixen nítidament l'ús públic de la nova llengua, de tal manera que la part de la població que parla la llengua forana gaudeix d'importantes prerrogatives.

Normalment els que parlen la llengua autòctona estan legalment obligats a conèixer i parlar la nova llengua i, per tant, són forçosament bilingües. No passa el mateix amb els parlants de la llengua imposada, que normalment no es veuen obligats a aprendre la llengua pròpia del territori i es mantenen com a monolingües en un percentatge elevat. El desequilibri és absolut i contribueix a accelerar el procés de substitució d'una llengua per l'altre.

El nou Estatut de Catalunya intentava corregir aquesta situació desigual equiparant l'obligatorietat de conèixer les dues llengües, però aquest sembla ser un dels articles de la nova llei que no seran admesos pel Tribunal Constitucional espanyol, que sancionaria així el manifest desequilibri legal entre tots dos idiomes.

En resum, com a conclusió, del que s'ha dit es pot inferir que el bilingüisme és un fenomen sempre transitori que normalment acaba amb la substitució de la llengua pròpia per la forana, que sempre presenta un bagatge final negatiu per a la població autòctona, i que quan està vigent comporta una greu discriminació dels que habitualment parlen la llengua pròpia, amb menys drets i més deures que els parlants de la llengua forana. En definitiva, un procés gens beneficiós per a cap territori.

### 3.- La fal·làcia de la Hispanitat

Els defensors de la implantació del castellà a Catalunya afirmen que així se'ns obre una porta preferencial a un mercat molt ampli. Argumenten que si Espanya és l'eix vertebrador de la Hispanitat i Catalunya té un pes específic determinant dins d'Espanya -com a motor econòmic-, és lògic pensar que, en aquest context, els catalans sortirem molt beneficiats. La llengua castellana és la pedra de toc que possibilita aquesta opció i, a més, facilita que Catalunya pugui obrir-se al món en comptes d'estar tancada en sí mateixa.

L'argument és tot ell una gran fal·làcia amb una percepció molt esbiaixada de la realitat, que busca interessadament defensar la castellanització de Catalunya. Per començar, ni Espanya va vertebrar la Hispanitat ni Catalunya és ara "el" motor econòmic d'Espanya i, per tant, en contra del que suggereix l'enunciat, el suposat lideratge econòmic de Catalunya en aquest context és inversemblant. A més, hi ha factors que minimitzen l'interès real d'aquest mercat, sobretot tenint en compte el preu que ha de pagar Catalunya per participar-hi.

En primer lloc cal recordar que la configuració de la Hispanitat va ser obra de Castella i no d'Espanya, que no existia en aquells moments. No es pot parlar d'Espanya fins uns quants segles després (1). Castella, i només Castella, va ser la inequívoca forjadora de la Hispanitat i Catalunya, totalment aliena, no hi va participar en absolut.

Tampoc respon a la realitat que Catalunya tingui ara el rol de principal motor econòmic dins d'Espanya. Podia ser cert fa uns decennis, quan Catalunya i el país Basc eren els únics territoris en disposició d'exercir el lideratge econòmic dins l'Estat, però ara ja no respon a la realitat. Durant molts anys hi va haver una situació certament paradoxal: Castella, tot i ser la potència colonitzadora, no estava en disposició d'obtenir un benefici

## Article cont.

comercial equiparable al que París i Londres, per exemple, extreien dels seus imperis colonials. Això passava a causa de les mancances derivades d'un fet excepcional a Europa: al contrari que Catalunya, Castella no va fer la Revolució Industrial i, en conseqüència, no va poder exercir el lideratge financer i comercial dins el seu imperi colonial; ni tan sols dins l'Estat espanyol. Certament una situació paradoxal, i única, entre els països que havien dut a terme un procés colonitzador.

Les circumstàncies, però, han canviat ara de manera radical i l'excepcional anacronisme ha desaparegut, ja que en els últims decennis s'ha generat a l'entorn de Madrid un potent conglomerat financer i industrial que no existia abans i que possibilita que aquesta ciutat pugui exercir, per primera vegada, un lideratge també econòmic dins l'Estat. El buit que existia abans ha desaparegut. Catalunya no tornarà a ser el principal motor econòmic d'Espanya per omissió de Madrid i per tant és fals, en contrast amb el passat recent, que en el futur Catalunya exercirà el lideratge econòmic en qualsevol context en què Espanya jugui un paper important. Això és aplicable a la Hispanitat, on és francament difícil que Catalunya pugui tenir algun paper rellevant en el moment actual, en què els poders fàctics vinculats a Madrid disposen del control polític a Espanya, del paper central en l'àmbit hispà i gaudeixen, des de fa poc, d'unes immillorables opcions en el terreny econòmic, abans inexistents. En aquest context, el paper de Catalunya dins la Hispanitat ha de ser per força molt secundari i a més, per formar-ne part, ha de pagar -ja està pagant- un elevat cost.

Com que al començament Catalunya va restar totalment al marge de qualsevol relació amb Amèrica, la seva vinculació al que s'anomena Hispanitat només va començar quan, arran la desfeta de 1714, es va iniciar la seva colonització per part de Castella i la relació comercial amb aquest mercat només es va normalitzar al 1778, en temps de Carles III. La disjuntiva en el cas de Catalunya va ser: o restar al marge de la Hispanitat, o perdre la llengua i cultura pròpies com a requisit per formar-ne part. El preu és molt alt, ja que la pèrdua de la llengua i la cultura pròpies sempre va associada a una pèrdua de capacitat de gestió del territori en benefici dels colonitzadors i suposa també, en tots els casos, una pèrdua de quota de poder.

És important posar en evidència que, des de la perspectiva dels poders fàctics radicats a Madrid, amb interessos manifestament contraris, la situació és radicalment diferent. Madrid és el centre de la Hispanitat i, quants més territoris en formin part, més es potencia com a centre de poder. És del tot lògic que intentin afavorir la penetració del castellà en tants territoris com sigui possible, perquè així augmenta la seva quota de poder. Així s'entén que, des de Madrid, constantment s'estiguin enumerant els suposats beneficis que tindriem els catalans si definitivament adoptéssim el castellà com a llengua exclusiva, al mateix temps que es detallen els suposats grans perjudicis que ens suposa tenir una llengua i cultura pròpies. El que hi ha en joc és ni més ni menys que la quota de poder dins l'Estat.

Quant a la magnitud del mercat Hispanoamericà, s'ha de fer constar que hi ha factors rellevants que minimitzen l'interès que presumiblement hauria de derivar-se de la seva dimensió. En primer lloc, la majoria de països llatinoamericans pertanyen al tercer món i compten amb una renda per càpita molt baixa i, per tant, suposen un volum potencial de negoci molt inferior al que es podria esperar per les dimensions del mercat. A aquest fet s'hi ha d'afegir la gran distànciogeogràfica dels mercats llatinoamericans respecte a Europa en comparació amb la proximitat a Estats Units, que sempre els ha considerat el seu "pati posterior" i manté amb ells un estatus d'absolut privilegi propiciat per la seva condició de primera potència econòmica del món. Per tant, aquestes dues característiques - molt baixa renda per càpita del món hispà i situació de privilegi de la primera potència mundial respecte a aquest mercat- relativitzen molt les expectatives de volum de negoci que es podria esperar, a priori, d'un mercat potencial de més de 500 milions de persones i, en tot cas, difícilment seria Catalunya qui se'n podria beneficiar, ja que no hi juga un paper preferencial.

Per últim, queda un extrem important de l'enunciat pendent d'analitzar: la conveniència o no d'adoptar el castellà com a llengua vehicular per obrir-se al món. És un fet de gran transcendència, ja que, amb la globalització, tot el món és a l'abast i es fa necessari triar una llengua d'àmbit global que possibiliti les interaccions. Segons quina llengua es triï es tindrà accés a un mercat o a un altre.

L'elecció del castellà, com hem vist, obre les portes del mercat hispà, però si aquesta és l'única opció preferent, comporta tenir un sostre baix, molt baix, en comparació amb les possibilitats que obre l'ús d'altres llengües, com l'anglès.

Al marge dels interessos estrictament econòmics, si es presta atenció als àmbits del coneixement i la cultura, resulta que, malgrat l'elevat nombre de parlants, la quantitat de llibres publicats en castellà dista molt del que es publica en altres llengües menys esteses, com l'alemany, i no diguem de l'anglès. L'elecció del castellà com a "lingua franca" suposa, doncs, cenyir-se a un segment bastant reduït del mercat global i participar d'una manera molt tangencial en els mons del coneixement i la cultura.

Ben al contrari, tenir l'anglès com a segona llengua i fer-lo servir com a "lingua franca" dona unes opcions que actualment estan molt lluny de les que pot oferir qualsevol altre idioma. Si es vol aprofundir en qualsevol àmbit del coneixement es fa imprescindible acudir a l'anglès com a idioma vehicular. Optar pel castellà com a segona llengua i com a "lingua franca" implica tan clarament jugar en inferioritat de condicions que no hi ha cap país del món que ho hagi fet lliurement.

De fet, tots els petits països europeus amb llengua pròpia han optat per l'anglès com a segona llengua i com a idioma per obrir-se al món, i aquesta hauria sigut l'opció que segurament hauria triat Catalunya si hagués tingut llibertat d'elecció.

És, per tant, bastant evident que els suposats beneficis que pot aportar a Catalunya la pertinença a la Hispanitat no són molt grans i, en tot cas, estan molt lluny de compensar els importants perjudicis que comporten la pèrdua de la llengua pròpia i l'adopció del castellà, en detriment de l'anglès, com a segona llengua i "lingua franca" d'àmbit global.

(1).- El 1492 Aragó i Castella eren regnes independents i ho van continuar sent durant molts anys, tot i compartir monarca arran del matrimoni dels Reis Catòlics. En els anys posteriors, els respectius Parlaments van continuar sent sobirans, van persistir les duanes entre Castella i Aragó, i les polítiques exteriors es van mantenir totalment separades: Amèrica va ser un afer estrictament castellà i el mediterrani era competència exclusiva del Regne d'Aragó.

Catalunya, com a membre de la Corona d'Aragó, va quedar així totalment exclosa de la colonització americana. El comerç amb Amèrica es va centralitzar exclusivament a Sevilla i estava taxativament prohibida qualsevol operació mercantil al marge. Conseqüentment, no va existir cap apreciable intercanvi comercial ni cultural entre Catalunya i les colònies americanes i no hi ha cap lloc del continent americà on s'hagi parlat, ni transitòriament, el català. La situació és radicalment diferent al mediterrani, on Catalunya va tenir un paper predominant i la influència de la llengua i cultura catalanes són notables.

# The Language I

by Josep Lluís Garcia i Antunez

## Three fallacies concerning Catalan

The campaign to impose the Spanish language in Catalonia has been widespread because there is so much at stake. To accomplish this objective many lines of argumentation are employed with little or no basis. Some are simply fallacies which try to create an opinion that Catalan is a useless language, without a future, while at the same time presenting Spanish as the only desirable alternative to avoid a future decadence. In what follows we will treat the three most popular of these fallacies.

### 1.- The Globalization Fallacy.

One of the reasons brought forth with most frequency by those who argue that Catalan is an obsolete language refers to globalization and concludes that the substitution of Spanish for Catalan is nothing more than a logical step in this process.

This is a fallacy. If in Catalonia Catalan is progressively being substituted for Spanish it is not because of globalization, but through a process of colonization that started 300 years ago.

It is important to differentiate very clearly both processes –globalization and colonialism- since very often, to foster self-interests, they are confused. The process known as globalization comes from the increasing interaction between countries and cultures, as a consequence of information transfer, communications and business activities which occurs on a worldwide scale. Increasing contacts of all kinds causes mutual influences to multiply at all levels. It is not something anyone is directing, nor does it have concrete objectives, it is simply the result of changes without precedent in the volume of global interactions.

Globalization has an effect on languages: languages become mutually impregnated, they adopt constructions from other languages and words coming from one language become international and are adopted by others, thus hybrid languages appear. Language evolution is continuous and the process it would seem, at some distant date, will crystallize into a universal language. It is a process that is not directed and impossible to control.

Colonialism, on the other hand, is an intentional, directed process that pursues the submission of a land to political, military and economic domination in which someone is the beneficiary. In colonialism there is a systematic and programmed substitution of structures of the colonized land for those of the colonial power. In order to favor the assimilation of the new territory, the process encourages the disappearance of autochthonous identity symbols in an effort to eliminate differentiating characteristics. One of the key elements of the autochthonous culture which it endeavors to eliminate is the language of the colonized land.

In the matter of language, the effects of colonialism are therefore of the first order. Colonialism always attempts the progressive substitution of the language of the land for that of the colonizers and makes use of a wide range of coercive actions to accomplish this end. The new language does not 'impregnate' the autochthonous language but substitutes it progressively. Before starting the colonization of the territory the only language spoken is that of the land, but at the end of the process the newly imposed language becomes the only, exclusive language spoken. During the more or less long period of this process, the territory is in a transitional bilingual state.

The effects of globalization and colonialism on a language are so different that no confusion is possible.

To recapitulate: Globalization appears spontaneously, no one is in control, there are no coercive measures taken nor does it have the support of specific legal actions, it affects languages in a mutual manner and results 'grosso modo' to the formation of a universal language.

On the contrary, colonialism is always directed, uses coercive and legal actions which prioritize the new language over the indigenous language and results in the substitution of the first for the second.

In the case of Catalan and Spanish there is no doubt. There is a long documented activity of the Spanish government directed against the Catalan language: coercive actions have been taken over the last 300 years, a slew of laws have been enacted to favor the new language, the process of substitution has advanced notably and the territory is now in a state of intermediate bilingualism, all part of the colonial process. The process is clearly identifiable as a slow colonization and the attempt to refer to it as a globalization process are distractions intended to camouflage its true nature.

### 2.- The Fallacy of Bilingualism

The phenomenon of bilingualism is generally considered positively for all the territories in which it exists. It is stated that it results in a benefit for the bilingual population which in this manner is enriched by the profound knowledge of two languages, at no cost, and with many advantages.

In what follows, we will define bilingualism as the simultaneous use of two languages for the social life of the territory, as is the case now in Catalonia. We won't say a land is bilingual if it is composed of two or more territories that are monolingual, as is the case of Switzerland, Canada or Belgium, nor will we consider bilingual those lands in which the population knows several languages but only makes public use of its own language.

When we refer to the bilingualism of a land, normally it is presented, in a tendentious manner, as though it were a phenomenon stable in time, and desirable because of the benefits it accrues and uniformly distributed throughout the land.

In these terms bilingualism is a fallacy. The three characteristics stated in the preceding paragraph are false. They are separately analyzed in what follows.

**IT IS NOT STABLE.** There is a characteristic intrinsically tied to bilingualism. It intentionally always attempts to hide it: it is transitional.

There is no such thing as stable bilingualism. Bilingualism only exists in territories in which a process of substitution of the existing language for a foreign language is underway, normally imposed coercively. At the beginning only the language of the territory is spoken, at the end only the foreign language. If a photograph is taken during the process the language is bilingual, but evidently it is only such in a provisional manner until the substitution process is completed.

## Article cont.

Europe is full of examples to corroborate the essentially transitory nature of the process of bilingualism.

All of the lands that 100 years ago had their own language and have lost it went through a period of bilingualism.

Only in a few exceptional cases where there has been a change in the political situation has this process been stopped and in some cases has even been reversible and the original language of the country has become again hegemonic. Ukraine and Finland are two such representative cases.

In any event, whatever the final predominant language, the situation is never stable, but is dynamic and of a transitional nature with an ending, let this be clear, always monolingual.

NOT DESIRABLE. Never in a European land has a bilingual process been started in the last centuries without the use, more or less explicit, of force. How can one say a situation is desirable when it can only be generated by violence? To speak several languages is always desirable on a personal level. It is very different however if the decision to do so is forced or is freely taken, and if it refers to an individual sphere or that of a country.

When we speak of a bilingual territory, we must note that it is never in a voluntary, nor spontaneous context, and the possible advantages that any person achieves on an individual level speaking two languages are amply surpassed by the harm which on a general level is inflicted on a population of the land. Consider that the colonial process that originates bilingualism always brings along a notable reduction in the ability of autochthonous conduct and decision.

In a general manner one can state in an unequivocal manner that the public use of one's own language is always positive for the inhabitants of a land. For this reason the introduction of a new language in a territory is only accomplished when the territory has lost its ability of autonomous government. This is corroborated by all the cases in which there has been a drastic change in the political situation and the process of bilingualism has been stopped. For instance, in Finland, once it recuperated its independence, bilingualism quickly disappeared and its original language was readopted as the only language for public use.

This would not be such if the use of one's own language did not result in benefits for the entire population. The only ones who were harmed with this change were obviously Sweden and Russia, which are the countries that alternatively, and to their advantage, had started the process of bilingualism in Finland.

Hence, it is clear that in those lands in which bilingualism exists, the beneficiaries are those that impose the language, never the indigenous population who in no way can consider this situation as desirable.

NOT UNIFORM. When one refers to a bilingual territory, one commonly assumes that all of its inhabitants are in a similar linguistic condition. This is radically false. It is not at all a uniform situation.

The status of the two languages is customarily very different because the legal protections at their disposal differ markedly and favor clearly the new language to such an extent that the new language enjoys a number of important prerogatives.

Normally those that speak the indigenous language are legally obligated to know and speak the new language, and therefore are forced to be bilingual. That is not the case of those that speak the new imposed language who normally are not required to learn the indigenous language of the territory and remain monolingual in the majority of instances. The unbalance is absolute and contributes to accelerate the process of substitution of one language for the other. The obligation to know the two languages should be on an equal basis. This however appears to be one of the articles that will not be admissible by the Spanish Constitutional Tribunal, which sanctions the manifest legal unbalance of the two languages.

To summarize, one can conclude from what has been said that bilingualism is always a transitional state that normally results in the substitution of one's own language for that of the foreign power and always represents a negative burden for the autochthonous population, and when it is enforced results in a grave discrimination of those that habitually speak the language, with less rights and more obligations than those that speak the foreign tongue. Hence, it is not a process at all beneficial to any territory.

### 3.- The Fallacy of 'Hispanicity'

The defenders of the imposition of Spanish in Catalonia affirm that through it a door to a vast preferential market is opened. They argue that if Spain is the backbone axis of to the Hispanic World and Catalonia carries a determining specific weight within Spain –as its economic motor-, it is logical to think that, in this context, Catalans would benefit from it. Spanish is the touch stone that makes this option possible and, in addition, it facilitates Catalonia's entry to the world rather than letting it stagnate, shuttered to itself. The entire argument is a great fallacy with a very slanted perception of reality that seeks self-interestedly to defend a Spanish-speaking Catalonia. To start with, neither Spain is the backbone of Hispanic World, nor Catalonia is now the economic motor of Spain. Therefore, contrary to the premise suggested, the supposed Catalan economic leadership, in this context, is not credible. In addition, there are factors that minimize the real interest in this market, especially if one takes into the account the price Catalonia must pay to participate in it.

In the first place, one must remember that the configuration of the Hispanic World was created by Castile and not by Spain, which did not exist at that time. One cannot speak of Spain until some centuries later (1). Castile, and only Castile, was the unequivocal shaper of 'Hispanicity' and Catalonia, totally extraneous to it, did not participate in it at all.

Neither does it respond to reality that Catalonia should now be in the principal role of economic motor of Spain. This might have been so some decades ago when Catalonia and the Basque Country were the only territories in a position to exercise such a leadership within Spain, but today it is no longer a reality.

During many years there was certainly a paradoxical condition: Castile, despite being the colonizing power, was not in a position to receive its commercial benefit from it as, for instance, Paris and London did during their colonial empires. This was due to a shortcoming resulting from an exceptional situation in Europe: contrary to Catalonia, Castile had never engaged in the Industrial Revolution and, as a consequence, could not exert financial and commercial leadership in its colonial empire; not even within Spain. Certainly this was a paradoxical and unique situation among the countries that carried out colonizing policies. Circumstances have now changed radically and this exceptional anachronism has disappeared, since, in the last decades, a powerful financial and industrial conglomerate has formed around Madrid which did not exist before and which allows this city to exercise, for the first time, a leadership, also in economy, within the Spanish State. The vacuum that existed before has disappeared. Catalonia will not again be the principal economic motor of Spain because of Madrid's omission, and it is therefore false, in a context in which Spain would play an important role.

*This is applicable to Hispanic world, where it is frankly difficult for Catalonia to enjoy an important role at a time in which the powers that be operate from Madrid and dispose of the political control of Spain, from their central location in the Hispanic area and enjoy, as of late, conditions which cannot be improved upon in the economic field, which before were nonexistent. In this sense, the role of Catalonia within Latin America has to be necessarily of a secondary nature and also, to become a part of it has to pay –it is already paying– a heavy cost.*

*Since at the beginning Catalonia was totally on the sidelines of any relationship with America, her link with what today is known as Hispanic only started when, after the defeat of 1714, its colonization started through Castile and the commercial relationship with this market was only normalized in 1778 under Charles III.*

*The dilemma in the case of Catalonia was: either remain on the sidelines of Hispanic America, or lose its language and culture as a requisite to belong to it. The price was very high, as the loss of one's own language and culture is associated with the loss of capacity to act in the territory to the benefit only of the colonizers and assumes also in all cases, the loss of a part of the power.*

*It is important to indicate that, from the perspective of the powers that be that reside in Madrid, with interests demonstrably contrary, the situation is radically different. Madrid is the center of the Hispanic movement and, the greater the number of lands that make it up, the greater its power. It is therefore completely logical that they would favor the penetration of Spanish in all its territories, because with it its strength is increased. That is why, from Madrid, one hears continuously about the supposed benefits that Catalans would enjoy if Spanish were adopted as its exclusive language, while at the same time the supposed damages that result from keeping one's own language and culture. What is at play is the amount of power within the Spanish State.*

*As far as the size of the Hispanic market one has to emphasize the relevant factors that decrease the interest which presumably could derive from the size of its population. In the first place the majority of Latin American countries belong to the third world and have a very low per capita income. This results in a potential volume of business much inferior to what could be expected from the size of the market. To this one must add the great geographic distance to the Latin American markets with respect to Europe, in comparison to the United States which has always considered Latin America to be its backyard and maintains with it a position of absolute privilege enhanced by its position as the first economic power of the world.*

*Therefore, these characteristics, - low per capita income in the Hispanic world and the position of privilege of a first economic power with respect to this market – make the expectations that one could derive from such a market very relative, a market with potentially 500 million persons, and, of which, Catalonia could with much difficulty benefit as it would not play a preferential role in it.*

*Lastly, there still remains an important point for us to analyze: the convenience, or not, to adopt Spanish as a vehicle language to open Catalonia to the world. It is a matter of great moment, because as with globalization all the world is within reach and it is necessary to make the interactions as easy as possible. Depending on the language adopted it will be easier to access one market or another. The election of Spanish, as we have seen, opens the doors to the Hispanic market, but if this is the only preferential option, one must have a very low ceiling in comparison to those other possible markets that other languages, such as English, open.*

*Besides strictly economic interests, if one pays attention to the range of knowledge and culture, it is found that, despite the high number of its speakers, the number of books published in Spanish is far from those published in other languages, less extensive, such as German, and of course, English. The choice of Spanish as a 'lingua franca' assumes then to restrict oneself to a relatively reduced segment of the global market and to participate, in only a tangential manner in the world of culture.*

*Altogether different is the case of English as a second language, and making of it a 'lingua franca'. It provides more options and is at present very far from what any other language can offer. If one goes further into the matter of knowledge one finds English to be necessary as a vehicular language. To opt for Spanish, as a second language and as a 'lingua franca' implies clearly to work with an inferiority of conditions which no country in the world has done freely.*

*As a matter of fact, all the European countries that have their own languages, have elected English as a second language to open doors around the world, and this should be the option that Catalonia should choose if it had such a freedom of choice.*

*It is therefore pretty clear that the supposed benefits that Catalonia might gain from belonging to the Hispanic World are not great and, in any case, are very far to compensate for all the harm that the loss of its own language would entail and the adoption of Spanish, instead of English, as a second language and a 'lingua franca' on the global scene.*

*(1) – In 1492 Aragon and Castile were independent kingdoms and continued being such for many years to come even though they shared the same monarchs on account of the marriage of the Catholic King and Queen. In the years that followed, the respective Parliaments continued being independent, custom houses persisted between Castile and Aragon, and in foreign affairs both kingdoms continued to operate separately. America was strictly a project of Castile while the Mediterranean was exclusively the competence of the Crown of Aragon. Catalonia, as a member of the Kingdom of Aragon, was completely excluded from the colonization of America. Commerce with America was centralized from Seville and any type of mercantile operation was forbidden outside of it. As a consequence there was very little commercial or cultural exchange between Catalonia and the American colonies, and there has been no where on the American continent were even in a transitional manner Catalan had been spoken. The situation is radically different in the Mediterranean, where Catalonia had a predominant role and the influence of its language and culture are notable.*

Josep Lluís Garcia i Antunez

## Cau

per la Elisabet Viladecans

### Festa de Nadal del Casal i el Cau de la Mainada

El passat diumenge 5 de desembre va tenir lloc la tradicional Festa de Nadal del Casal dels Catalans a Califòrnia. Com cada any, els nens i nenes del Cau varen estar entretinguts i divertits fent moltes activitats. Se n'hi varen ajuntar una bona colla. Per començar varen fer estrelles de cartró i paper per penjar a l'arbre. Cadascuna amb el seu estil personal varen quedar molt boniques. Després va arribar el plat fort: fer-se cadascú el seu tió. Calia pintar-li la cara i enganxar-li la barretina. Varen sortir tions de totes menes, fins i tot alguns amb cara de pirata o pestanyes de color rosa... Un cop acabats els tions es varen posar exposats a sota la senyera amb un plat a davant per començar-los a atipar (foto).

Després del dinar nadalenc i mentre esperaven el moment més important del dia, alguns nens i nenes es varen entretenir fent figuretes de plastilina. I llavors va arribar el moment més esperat: cagar el tió!

S'ha de dir que tota la festa va estar presidida per un immens tió ben tapat amb una manta que feia cara d'haver menjat molt. Tots els nens i nenes varen asseure's per conèixer més coses del tió i, el més important, per assajar la cançó.

La Pilar es va esmerçar perquè entonessin tots molt bé. I de fet, varen fer-ho molt bé ja que el tió va cagar per tothom. I després, com cada any, ens va visitar el Santa Claus que va venir carregat de regals per tots els nens i nenes.

Cal agrair la feina de totes les organitzadores de la festa perquè els nens i nenes s'ho varen passar molt bé.

Per acabar us copio una cançó del tió de Nadal que cantem nosaltres. Aquesta versió ve de les terres de Tarragona. És una mica més llarga però crec que té gràcia. No intenteu buscar-li lògica, no en té.

El dia de Nadal,  
posarem el porc en sal  
la gallina a la pastera  
i al pollí a dalt del pi.  
Toca toca Valentí.  
Ara passen bous i vaques  
gallines amb sabates  
capons amb sabatons.  
correu, correu minyons  
que la tieta ha fet turrons,  
de petits i de rodons.  
El vicari els ha tastat,  
diu que són un poc salats.  
Marieta posa-hi sucre  
que seran un poc millors.

Ai el brut, ai el porc  
ai el cara, cara, cara  
ai el brut, ai el porc.

Caga tió,  
si no et donaré  
un cop de bastó

by Elisabet Viladecans

### Casal Christmas Party and "Cau de la Mainada"

We celebrated Casal's traditional Christmas Party on December 5. As in the past, the children of Cau have had fun and were well-entertained with a number of activities. We had a good many of them. We started making cardboard and paper stars to hang on the tree. Each had its own personal character and looked very nice. Then we got into the main course activity: that of each child making his own tió log. We had to make a face on it and glue a barretina on it, the Catalan cap. We made all kinds of tió logs, some had the face of a pirate, others had rosy cheeks and eyelashes... Once we finished with the tió logs we lined them up in an exhibit below a senyera, the Catalan flag, with a dish in front of each tió to fatten it up (see the photo).

After the Christmas dinner, while waiting for the most important moment of the day, some of the boys and girls entertained themselves making clay figures. Then the moment came when the tió log is made to poop! We must say that the whole party had been presided by a very large tió log covered with a blanket which had the appearance of having been very well fed! All the boys and girls went over to a corner to learn more things about their tió and rehearse the tió song. Pilar took care of the latter and made sure all were singing in tune. The tió did his job very well later.

Later, as in years past, Santa Claus made his appearance with a bag full of gifts for all the children. We must thank the organizers of the event because it all turned out so well and the children had so much fun.

To end, I'll copy the tió Christmas song which we sing at home. This version comes from Tarragona. It's a little longer but I think it has its charm. But don't try to find any logic to it. It has none.

On Christmas Day,  
We'll salt the pig,  
And put the hen in the manger  
And hang the donkey on the pine-tree.  
Play, play Valentí.

Now the ox and cow go by,  
As do the hens wearing their shoes,  
And the capons wearing their boots.  
Run, children, run,  
Auntie has made turrons,  
They are the small round kind.  
The Vicar has tasted one,  
And says it is salty.  
Marieta, add some sugar  
And they'll taste a little better.

Oh the dirty one, oh that pig,  
Oh that face, that face, that face,  
Oh the dirty one, oh that pig.

Poop tió,  
Because if you don't,  
You'll feel my stick!



## Notícies/News

### Naixement de la Maya Antoñanzas-Vicéns

El dia 9 de novembre de 2010 a les 5:54 de la matinada va néixer la nostra filla Maya a l'hospital Memorial de South Bend, Indiana. Va pesar 6,9 lliures i va mesurar 19 polzades. Tot i haver nascut a Indiana, la Maya té mig cor a Catalunya i l'altre a Califòrnia. Esperem que ben aviat la pogueu conèixer. Una forta abraçada, Belén i Samuel.

### Birth of Maya Antoñanzas-Vicéns

On November 9, 2010, at 5:54 AM, our daughter Maya was born at Memorial Hospital in South Bend, Indiana. She weighed 6.9 pounds and was 19 inches long. Though born in Indiana, Maya has half of her heart in Catalonia and the other half in California. We hope you may meet her soon. Affectionately, Belen and Samuel.



### Agraiment

Voldriem agrair a Vicent Mas el generós donatiu de \$300 que ha fet al Casal. El Vicent, que viu a Laguna Beach amb la seva esposa, ha estat soci del Casal gairebé des de la seva fundació. El Vicent va néixer a València i dona gust sentir-lo parlar la nostra llengua amb el viu accent de la seva terra. Amb sort el podrem escoltar al proper Aplec de Primavera durant la demostració que ens farà de com preparar un arroz.

### Thank you

We would like to thank Vicent Mas for his generous donation to Casal of \$300. Vicent, who lives in Laguna Beach with his wife, has been a member of Casal from its foundation. He was born in Valencia and it is a pleasure to hear him speak our language with the unmistakable accent of his country. With luck, we'll be able to hear him speak it at our upcoming Spring Picnic during the demonstration we have programmed of how to prepare a paella.

## Sabies que...

per Carme Roig

### Verdures del temps d'hivern i les seves propietats

Sabies que hi ha algunes verdures i fruites que són pròpies de l'hivern? Tot i que ara és possible menjar de tot a qualsevol època de l'any hi ha alguns menjars que sembla que siguin més propis de l'hivern. Això és degut a que algunes hortalisses poden aguantar més el fred que d'altres. Entre elles hi l'escarola, la col, el porro...

#### L'escarola

L'escarola és una de les verdures d'hivern que es pot menjar crua i/o cuita. (ho sabies això?) La majoria de nosaltres la mengem amb l'amanida però l'escarola cuita també és un plat típic de l'hivern.

Quan la mengem amb amanida, el grills de mandarina li donen un gust molt exquisit. També, és clar, l'escarola lliga molt bé amb la salsa de xató i la botifarra d'ou.

Cuita es pot fer bullida amb patata i triturar-la per fer-ne una deliciosa crema i sinó sola i es menja d'acompanyament. Va molt bé amb carn de porc, botifarra o llom.

L'escarola, així com la col, suporta bé el fred d'hivern i fins i tot les gelades.

#### La col

La col és una hortalissa també pròpia de l'hivern. La col amb patata lliga també molt bé acompanyada de porc.

El brou de col és ideal pels dies després dels àpats festius. Es pot fer amb fulles de col, ceba, aigua i sal. S'hi pot afegir alguna branqueta d'api o bé ortiga.

La col doncs, és depurativa i antiinflamatòria. En cas de mal de coll, angines o alguna inflamació d'articulacions es pot agafar una fulla verda de col i es retalla a la mida del lloc on hi ha la inflamació. S'escalfa amb la planxa de la cuina. Un cop tèbia, s'aixafa perquè els nervis treguin el líquid. S'aplica sobre la inflamació i s'embolica amb una bena de cotó o una bufanda i es deixa tot la nit o durant unes hores. (això és un remei de l'àvia i només cal provar-ho per saber que funciona :))

Fins i tot, la col també forma part de mites i llegendes. Recordem que en Patufet es va amagar sota una col, oi?

#### El Porro

El porro també és una verdura pròpia de l'hivern. A qui no li agrada un bon brou de verdures on el porro li dona aquell gustet tan exquisit??? Quan fa fred, una sopeta de porros i pastanagues reconforta i tonifica el cos.

A més a més, el porro té poques calories, és laxant i diürètic.

I si totes aquestes verdures són ecològiques encara millor. Quina diferència hi ha entre els aliments ecològics i convencionals? Doncs els ecològics tenen més vitamines, greixos essencials i antioxidants. A més no contenen residus tòxics, com poden ser els herbicides o pesticides.

Apa que és temps d'hivern i algun d'aquests platets no anirien malament!

## Did you know that...

by Carme Roig

### Green vegetables in the winter and their properties

Did you know that some green vegetables and fruits are wintertime foods? Even though these days it is possible to eat anything any time of the year, some food is more properly eaten in the winter. That is because some are more resistant to cold weather. Among them: endive, cabbage, and leek.

#### Escarola

Escarola is a winter salad green that can be eaten both raw and cooked. Did you know that? Most of us eat escarola in a salad but cooked escarola is also a typical winter dish.

When we eat it in a salad the segments of a tangerine give it a very good taste. Of course, escarola also works well with the sauce of a xató (a Catalan salad dressing made with pepper, chili, garlic, oil and vinegar) or an egg botifarra (Catalan sausage).

We eat cooked escarola with potato or blend it into delicious cream or eat it as a side dish. It tastes good with pork, sausage or a meat loin.

Escarola, like cabbage, stands up to winter cold temperatures and even to frost quite well.

#### Cabbage

Cabbage is also a winter vegetable. Cabbage combines well with potatoes and pork.

Cabbage broth is ideal after holiday dinners. You can make it with cabbage leaves, onion, water and salt. You may also add a branch of celery as a digestive cleanser.

Cabbage is a cleanser and an anti-inflammatory. In case of throat aches, tonsillitis or joint swellings you may take a piece of green cabbage leaf cut to the size of the location of the swelling. Heat the cabbage with an iron. Once the leaf is lukewarm press it to release the liquid in the nerves of the leaf. Apply it over the swelling with a cotton bandage or a scarf. Wear it all night or for a few hours. This is one of those grandmother remedies, but just try it and you'll see it works.

Cabbage even has its place in myths and legends. You remember Patufet hid beneath a cabbage, don't you?

#### Leek

A leek is also a winter vegetable. Who doesn't like a good vegetable broth where leeks have given it that exquisite taste??? When it is cold, a cup of leek and carrot soup provides comfort and invigorates the body.

Besides, leeks don't have many calories, and they are laxative and diuretic.

And if all of these vegetables are ecological, so much the better! What is the difference between ecological and conventional vegetables? Well, ecological vegetables have more vitamins, only contain essential fats and have antioxidants. They also do not have toxic residues from herbicides or pesticides

Come on! It's winter now and some of these dishes would not be bad!

## Recepta

per l'Alba Martin

### Carquinyolis

#### Ingredients:

- 100g d'ametlles crues (amb pell)
- 150g de farina
- 100g de sucre
- 1 ou
- Ratlladura de llimona
- 1 culleradeta de llevat en pols
- Canyella en pols
- 1 rajolí de vermut (opcional)

#### Preparació:

Barregeu amb les mans tots els ingredients excepte les ametlles. Semblarà que la massa és molt seca, però continueu treballant-la, i al final obtindreu una consistència més compacta.

Afegiu les ametlles i feu dues tires llargues d'uns 3cm d'ample per 1cm d'alçada.

Poseu-les a una plata de forn sobre paper de forn i pinteu-les amb ou batut.

Coeu-ho al forn a 180C (350F) uns 25 minuts.

Traieu la plata del forn, talleu els carquinyols al biaix (en diagonal) d'1 cm de gruix i torneu-los a posar al forn, aquesta vegada plans, uns 5 minuts més, fins que agafin color.

Bon profit!

Aquesta recepta la trobareu al blog de postres:

<http://lacuinadecasa.blogspot.com/>.

Jo he provat unes quantes receptes i totes surten molt bé.

Trobareu receptes tradicionals catalanes, com panellets, bunyols, tot tipus de coques, braç de gitano, etc., així com receptes més contemporànies. Us recomano especialment el Coulant de Xocolata. No és gaire complicat, si teniu convidats ho podeu tenir preparat (congelat) i a l'últim moment ho enforneu. Quedareu com xefs professionals!

Altres blogs on podeu buscar receptes interessants:

<http://www.clubdecuines.cat/> És el portal de cuina de TV Catalunya.

Trobareu receptes, vídeos, etc. de tota mena.

<http://www.lacuinavermella.cat/> Blog de gastronomia, on podeu

trobar receptes més modernes i fotos molt boniques.

<http://www.cuina.cat/> Blog de la revista Cuina, on trobareu receptes

innovadores, vins, gastronomia i enllaços a altres blogs.

<http://www.cuinaperllaminers.com/> Blog de la Mercè Dalmau, Becària Balsells 2005.



## Recipie

by Alba Martin

### Carquinyolis (Hard Biscuits)

#### Ingredients:

- 100g raw almonds (with skin)
- 150g flour
- 100g sugar
- 1 egg
- Grated lemon peel
- 1 tea spoon yeast powder
- Powdered cinnamon
- 1 Vermouth trickle (optional)

#### Preparation:

Mix all of the ingredients with hands except for the almonds.

The dough may seem too dry but just continue kneading, and after a while you will find the dough consistency to be more compact.

Add the almonds and make two long strips, about 3 cm wide and 1 cm high. Put them on a baking tray over oven paper and paint them with the beaten egg.

Cook in the oven at 350F for some 25 minutes.

Remove the tray from the oven, cut the carquinyolis in a slanted diagonal 1 cm thick and return them to the oven, this time laying them flat, for another 5 minutes, until they start to change color.

Bon profit!



# Treu la Llengua

per l'Eva Aymamí

A les classes de Llengua i Cultura Catalana a UCLA sovint sorgeixen preguntes sobre les normes ortogràfiques i gramaticals del català i el perquè d'aquestes normes. Les respostes varien, és clar, segons cada reglamentació, però també hi ha una gran part d'excepcions a les normes que simplement no es poden explicar.

Un dia a la classe de Llengua i Cultura Catalana 1:

Parlant del verb ANAR-SE'N, vaig explicar que la norma dels pronoms febles per a l'apòstrof és que es posa l'apòstrof el més a la dreta possible. Així podem conjugar el verb ANAR-SE'N: jo me'n vaig, tu te'n vas, ell se'n va, nosaltres ens en anem, vosaltres us en aneu, ells se'n van.

Uns dies després vam parlar dels possessius i de la preposició de per referir-se a qui posseeix, per exemple: el llapis és d'en Joan. En aquest cas quan hi ha una preposició (de) i un article (en) no es pot aplicar la norma de l'apòstrof més a la dreta possible. És clar, els meus alumnes em van preguntar perquè, la norma és ben senzilla: l'apòstrof més a la dreta possible només s'aplica quan s'apostrofen pronoms, no preposicions o articles

## L'apòstrof

L'apòstrof és el símbol ortogràfic que reflecteix en l'escriptura l'elisió d'un so en la llengua parlada.

## Observacions

El signe de l'apòstrof consisteix en una **coma volada** (') i no en un accent (´), com es posa de vegades i passa sovint inadvertit.

Amb les **sigles** i els **acrònims** se segueix la mateixa norma general: s'apostrofa l'article masculí i la preposició **de** sempre que es troben amb vocal (escrita o pronunciada) i l'article femení quan es troba amb vocal, llevat de **i i u** àtones. No s'apostrofen, és clar, davant de **i i u** consonants: **l'ISO, l'OTAN, l'URL** (m.), **l'IEC, l'URSS, d'FC, la UOC, l'FCI, l'SMI, l'R+D, la IBEC, la XDSI, la UE**.

Davant de **nombres** s'apostrofa o no tal com es faria si fossin escrits amb lletres: **d'11, l'1 d'agost, l'XI col.loqui, l'11a. partida**.

Davant de **hac aspirada** no s'apostrofa: **el Hamlet de..., de Haydn, el hawaií**.

Universitat Oberta de Catalunya, Servei Lingüístic

ARTICLE	masculí	s'apostrofa	davant de totes les vocals (també precedides de <b>h</b> muda): <b>l'home, l'ingrat, l'arc</b>
		no s'apostrofa	davant de <b>i i u</b> consonants: <b>el iogurt, el uoquenc</b>
femení		s'apostrofa	davant de totes les vocals menys <b>i i u</b> àtones (també precedides de <b>h</b> muda): <b>l'Anna, l'organista, l'Índia, l'única</b> (però: la unilateralitat, la innecessària)
		no s'apostrofa	<b>la una</b> (hora), <b>la ira, la host</b> i noms de lletra <b>(la e, la hac, la erra)</b>
		davant de <b>i i u</b> consonants: <b>la hiena</b>	
		davant del prefix negatiu <b>a</b> : <b>la anormalitat</b>	
PREPOSICIÓ <i>de</i>		s'apostrofa	davant de totes les vocals (també precedides de <b>h</b> muda): <b>d'herba, d'altres, d'universitat</b>
	no s'apostrofa		davant de noms de lletra: <b>darrere de i</b>
			davant de <b>i i u</b> consonants: <b>de iens, de iod</b>
		davant del prefix negatiu <b>a</b> : <b>de asimètric</b>	
PRONOM	s'apostrofa		davant de verb començat en vocal: <b>m'està, n'agafa, s'integra, l'obté</b>
			darrere de verb acabat en vocal: <b>compra'n, porta'l, pondre's, porta'ns</b>
			en contacte amb un altre pronom (el segon, sempre que es pugui): <b>te'n, la'n, se'm, te'ls, li'n, n'hi</b>
	no s'apostrofa		<b>us, hi, ho, li, les</b> en cap posició: <b>us el pren, se us emporta, treure-us</b>
			<b>la</b> davant de <b>i i u</b> àtones: <b>la inclou, la hi porta, la unifiquem</b>

## Stick out your Tongue

by Eva Aymamí

At the class of Catalan Language and Culture at UCLA we often have questions on Catalan spelling and grammar and why we have these rules. The answers vary of course depending on the rule, but there are also many of them with exceptions that one simply cannot explain.

One day at Catalan Language and Culture Class 1:

Speaking about the verb ANAR-SE'N, I explained that the rule for the apostrophe in weak pronouns was that the apostrophe is always at the rightmost location. Thus we conjugate the verb ANAR-SE'N: jo me'n vaig, tu te'n vas, ell se'n va, nosaltres ens en anem, vosaltres us en aneu ells se'n van.

A few days after we spoke about the possessives and the preposition de to refer to the one who possesses. For instance: el llapis és d'en Joan. In this case when there is the preposition (de) and the article (en) one cannot apply the rule of the location of the apostrophe at the position most to the right. Of course, my students asked why. The rule is simple: the apostrophe furthest to the right applies to the apostrophe of pronouns, not to prepositions or articles.

## The apostrophe

The apostrophe is the orthographic symbol that reflects in writing the elision of a sound in the spoken language.

## Observations

The sign of the apostrophe consists of a suspended comma (') and not an accent (´), as sometimes is done and goes unnoticed.

One follows the same rule for initials and acronyms: the masculine article has an apostrophe as does the preposition de whenever they are met with a vowel (whether written or spoken) and the feminine article also before a vowel, except for unstressed i and u. No apostrophe of course before consonant i and u: l'ISO, l'OTAN, l'URL (m.), l'IEC, l'URSS, d'FC, la UOC, l'FCI, l'SMI, l'R+D, la IBEC, la XDSI, la UE.

Before numbers one uses the apostrophe or not the same way as if it were written: l'1 d'agost, l'XI col·loqui, l'11a. partida.

Before a sounded h there is no apostrophe: el Hamlet de..., de Haydn, el hawaii.

### CATALAN CLASSES

This is to announce that **CATALAN classes at UCI** will start on January 15. The course length will follow the quarter system, lasting 10 weeks, from January 15 to March 19. Enrollment fee is \$100 and a minimum of 5 students is required. The teacher at UCI is **Anna Torrents** [torrenta@uci.edu](mailto:torrenta@uci.edu)

**Schedule:**  
 BASIC level: Saturdays from 10:30am to 12pm. Room # EH 2430  
 ADVANCE level: Saturdays from 12:15pm to 1:30pm. Room # EH 2430

Thank you very for your interest in learning Catalan!  
 Please do not hesitate to forward this email to all interested.

PS: If you are interested in taking **Catalan classes at UCLA** please contact **Raquel Villero** at [raquelvillero@yahoo.es](mailto:raquelvillero@yahoo.es)

ARTICLE	masculine	With apostrophe	Before all vowels (also before a silent h): <b>l'home, l'ingrat, l'arc</b>
		Without apostrophe	before i & u consonants: <b>el iogurt, el uoquenc</b>
femenin		With apostrophe	Before all vowels except unstressed i and u (also before the silent h): <b>l'Anna, l'organista, l'Índia, l'única</b> (but: la unilateralitat, la innecessària)
		Without apostrophe	<b>la una</b> (hour), <b>la ira, la host</b> & the name of letters <b>(la e, la hac, la erra)</b>
			Before consonant i and u: <b>la hiena</b>
		Before the negative prefix a: <b>la anormalitat</b>	
PREPOSITION <i>de</i>		With apostrophe	Before all the vowels (also before the silent h): <b>d'herba, d'altres, d'universitat</b>
		Without apostrophe	Before the names of the letters: <b>darrere de i</b>
			Before consonant i and u: <b>de iens, de iod</b>
		Before the negative prefix a: <b>de asimètric</b>	
PRONOUN		With apostrophe	Before a verb that starts with a vowel: <b>m'està, n'agafa, s'integra, l'obté</b>
			After a verb that ends in a vowel: <b>compra'n, porta'l, pondre's, porta'ns</b>
		no s'apostrofa	In contact with another pronoun (the second, wherever possible): <b>te'n, la'n, se'm, te'ls, li'n, n'hi</b>  <b>us, hi, ho, li, les</b> in any position: <b>us el pren, se us emporta, treure-us</b>  <b>la</b> before unstressed i & u: <b>la inclou, la hi porta, la unifiquem</b>

## Article

# La cirurgia catalana del segle XX

*Verba volant, scripta manent*

per Josep G LLauradó

Amb aquest títol el Doctor Víctor Marí Balcells ha publicat el 2010 un llibre de 302 pàgines, que constitueix la publicació 115 dins del Seminari Pere Mata de la Universitat de Barcelona [BCN]. Malgrat l'escàs nombre de contribucions a la Ciència dins la península Ibèrica, Catalunya ha gaudit d'una bona reputació en Cirurgia des de la fundació del Real Colegio de Cirugía a Barcelona per Pere Virgili [1699-1776] i la continuació per Antoni Gimbernat [1734-1816]. Per cert, que Gimbernat en un viatge a Edimburg, tot seguit d'una presentació del gran cirurgià britànic John Hunter, pregà si podia mostrar el seu tractament d'hèrnies. Hunter li donà el permís i la demostració d'en Gimbernat impressionà Hunter de tal manera que aquest donà el nom de "ligament of Gimbernat" a l'estructura anatòmica que permet fer aquella operació. El nom de ligament of Gimbernat perdura en tots els llibres i atlas d'anatomia del món anglo-saxó com l'únic epònim català.

El Dr. Víctor Marí ha emprès la tasca de posar en un llibre la complicada època de la cirurgia a Catalunya durant el segle passat, i dic complicada perquè ho fou de veritat: mentre hi hagué èxits clínics, continuà durant molts anys la submissió escolàstica a Madrid on els universitaris calia que fessin una peregrinació [prostratis te rogamus!] per a obtenir el doctorat, tot barrejat amb el període confús i quasi irreal de la postguerra Civil d'Espanya, després una plèthora d'escoles o facultats de Medicina, la difusió de les bones pràctiques de medicina i cirurgia per a tot Catalunya a la fi sobrepasant els límits de BCN que per molts anys ho acaparava tot. De tot això tracta el Dr. Marí en el seu llibre sempre amb un tacte excepcional per a evitar que els hereus de les "primadones" no s'enfadin amb ell!!!

Els lectors d'aquest Butlletí ja han tingut contacte amb el Dr. Marí, ja que ell ha aportat segells dels dos bàndols de la Guerra Civil d'Espanya que han estat publicats en precedents Butlletins. Obtingué la llicenciatura en Medicina el 1951 amb Premi Extraordinari, practicà amb distinció la cirurgia general, que en aquells temps era principalment abdominal; i de mica en mica s'anà convertint en un seriós historiador de la Medicina; la seva tesi doctoral conjumina els seus dos interessos, ja que consisteix en un massiu volum sobre l'insigne cirurgià Manuel Corachan Garcia [1881-1942].

El llibre de la història de la cirurgia a Catalunya descriu breument el seu estat al vell hospital de la Santa Creu a la "ciutat vella" de BCN, passant tot seguit per la Facultat de Medicina del Carrer de Casanova i l'Hospital Clínic. Ací sembla adient incloure-hi una mena de remarca-facècia, no del Dr. Marí sinó meva. Com ja sabeu durant l'ocupació franquista de Catalunya tots els rètols dels carrers que eren en català o feien esment a un personatge de significació catalanista foren retirats i els noms canviats. Quan li corregué el torn al carrer Casanova, el censor digué a un assistent que el nom sonava massa català i calia canviar-lo. Rafael Casanova [1660-1743] fou un insigne patriota català al temps de Felipe V. L'assistent sia per ignorància o per si podia enganyar el censor li digué que el nom era el del faldiller venecià Giacomo Casanova [1725-1798] que l'únic contacte amb BCN estigué l'ésser empresonat a la Ciutadella de BCN el 1768. Aconsellava el censor que es mantingués el nom per a demostrar la poca formalitat i immoralitat dels Catalans que posaren el nom d'un degenerat sexual amb manca total d'ètica al carrer de la Facultat de Medicina. En aquest cas els que rigueren més foren els Catalans.

El Dr. Marí continua amb la inauguració de l'Hospital de Sant Pau al Guinardó el 1929, al principi denominat Hospital de la Santa Creu i Sant Pau per a indicar la continuïtat amb l'antic Hospital de la Santa Creu. Menciona també la Universitat Autònoma de Barcelona a Bellaterra i l'Hospital de la Vall d'Hebron. També descriu altres institucions com l'Hospital de la Creu Roja, on el Dr. Marí exercí tasques importants, l'Hospital del Sagrat Cor, i la Quinta de Salut L'Aliança. I més a més la dita Xarxa Hospitalària d'Utilització Pública que comprèn hospitals vinculats a Municipis o incorporats. No vull cansar el llegidor amb descripcions de tipus mèdic, sinó simplement esmentar fets i desenvolupaments d'interès als Catalans.

### PERSONALITATS:

L'autor ens detalla la carrera i activitats de Salvador Cardenal, Manuel Corachan i Garcia, Antoni Trias i Pujol, Joaquim Trias i Pujol, Josep Bartrina i Thomas, etc, tots llumeneres de la cirurgia catalana, si bé alguns d'ells no nascuts a Catalunya.

Es nota immediatament que hi ha dues línies de cirurgians a Catalunya. Això probablement es podria aplicar a altres branques de la Medicina, però és molt prominent en cirurgia: una línia segueix un determinisme sanguini: de pare a fill, i àdhuc d'avi a pare i a fill. Per a aquests el sortint-ne de l'anonimat personal fou fàcil. Per l'altre cantó hi ha els llicenciats, com el Dr. Marí i molts més que no tenien cap antecedent mèdic "heretable" i que hagueren d'obrir-se camí ells mateixos a força d'excel·lir en cada càrrec que assolien. Això els forçava a treballar encara més àrduament.

La Guerra Civil influí de manera immensa en les provisions de càtedres, professorats, directors, etc. Això explica com persones del calibre de Josep Trueta i Raspall, Josep-Maria Massons, i Moisès Broggi i Vallès, entre molts altres, no pogueren participar de forma oficial en aquest desenvolupament històric, perquè foren qualificats de "rojo-separatista" o "no adicto al règimen". La postguerra [del 1939 endavant] està plena d'alts i baixos i el Dr. Marí presenta les circumstàncies tan objectivament com és possible sense insinuar culpables o herois. Només comentaré dos casos:

[1] el Dr. Pere Piulachs i Oliva estigué en un hospital republicà al front de l'Est durant un curt període de temps i després fou empresonat pels mateixos republicans a BCN. Al finir la guerra el 1939 immediatament obtingué el doctorat, i tot seguit guanyà les primeres oposicions a càtedra de Cirurgia que es convocaren a Santiago de Compostela, després canvià a Saragossa i el 1943 aconseguí el trasllat a una càtedra de Cirurgia a BCN. Hi havia dues altres càtedres pertanyents als doctors Antoni Trias i al seu germà Joaquim Trias. Aquests eminents cirurgians s'hagueren d'exiliar per a protegir llurs vides de la justícia franquista degut a llur patriotisme català. Doncs bé, les dues càtedres no foren adjudicades durant molts anys i es va donar el cas que al mateix temps el Dr. Piulachs tenia 3 càtedres de cirurgia!. Sortosament el Prof. Piulachs ensenyava molt bé la part teòrica i amb l'ajuda de bons assistents els estudiants podien tirar endavant. Jo em pregunto si aquesta situació fou creada expressament pel govern de Franco en cas que un o els dos dels germans Trias arribessin a una entesa amb el govern i poguessin tornar a llurs càtedres. No sé si aquesta hipòtesi s'ha investigat mai;

## Article cont.

2] un altre cas interessant fou el del Dr. García-Tornel Carrós que esdevingué subdirector de l'Hospital de la Creu Roja, que estava al carrer Dos de Maig prop d'on hi ha ara una estació de metro, abans de la Guerra Civil. Durant la guerra el Dr. García-Tornel prestà serveis enllistat a l'exèrcit franquista. Mentrestant, l'Hospital de la Creu Roja era més aviat regit manu militari. Així es donà el cas que tan bon punt acabada la guerra el subdirector Coronel-metge Lluís Rius i Badia dels republicans "entregà" l'hospital al subdirector i Coronel-metge de l'altre bàndol que era el Dr. García-Tornel tan aviat com aquest arribà. "Aquest, a més, demanà la llista de tot el personal per donar-los-hi els oportuns avals per llur seguretat". El Dr. García-Tornel ocupà càrrecs de tipus polític durant la Dictadura franquista però sempre féu tant com pogué per a protegir metges perseguits pel simple fet d'haver estat en el bàndol perdedor.

### EPÍLEG:

El llibre fa un enfocament històric en més de dos sentits: les institucions a Catalunya, els metges cirurgians, els efectes sobre la població, etc. Conté també una relació completa de tots els doctorats atorgats a cirurgians de Catalunya amb el nom de llurs tesis, cosa que serà molt útil a futurs investigadors. El llegir-lo és fàcil àdhuc pels no practicants de les Ciències de la Salut [...renom que s'està posant en voga!?!]. El Dr. Marí, després d'una llarga vida professional com a metge-cirurgià, ha esdevingut un autèntic historiador de la Cirurgia de la Catalunya del segle passat. Així ens dóna un document escrit, perquè com diu la màxima "els mots volen, els escrits romanen". Tots els Catalans han d'estar orgullosos d'ell i cal felicitar-lo per les seves activitats.

El Dr. Marí viu amb la seva esposa Aurora a BCN; tenen un fill cirurgia a BCN, una filla advocada a Catalunya i un fill Prof. de Lengua y Literatura Española en una famosa Universitat del litoral Atlàntic dels EUA.

### REFERÈNCIA:

Marí i Balcells, V J. La cirurgia catalana del segle XX. Seminari Pere Mata, Universitat de Barcelona, Publ. No. 115, pp.302; Barcelona 2010.

Fig 1: primera plana del llibre.

Fig 2: el Dr. Víctor Marí pintat per la seva filla Gemma.

## Surgery in catalonia in the 20th century

*Verba volant, scripta manent*

by Josep G LLauradó

*With this title Doctor Victor Marí Balcells has published in 2010 a book of 302 pages which brought to 115 the number of publications of the Seminari Pere Mata of the University of Barcelona [BCN]. Despite the small number of contributions to science within the Iberian peninsula, Catalonia has enjoyed a good reputation in surgery ever since the founding of the Real Colegio de Cirugia by Pere Virgili [1699-1776] and his successor Antoni Gimbernat [1734-1816]. In fact, in the course of a trip to Edinburgh, following a presentation by the great British surgeon John Hunter, Gimbernat asked if he could demonstrate how he treated hernias. Hunter gave his permission and was so impressed by Gimbernat's demonstration that he named the anatomical structure that permits the operation the 'ligament of Gimbernat'. This name can be found to this day in all anatomical books and atlases of the English-speaking world and is the only such Catalan eponym.*

*Dr. Victor Marí has undertaken the task of writing a book about the complicated period of surgery in Catalonia of the past century. And I say complicated because it really was: while there were clinical successes, for many years the scholastic submission to Madrid continued wherein university students had to make a pilgrimage [postrates te rogamus!] there to obtain their doctor's degree. It was a period mixed up in the confusing and near unreal period of post Civil War Spain followed later on by a plethora of schools and departments of Medicine with the dissemination of good medical and surgical practices throughout Catalonia, at last breaking through the borders of BCN which for so many years monopolized everything. Dr. Marí deals with all of this in his book always with exceptional tact to avoid the anger of the heirs of the temperamental 'prima donnas'!!*

*The readers of this Butlletí have already been introduced to Dr. Marí as he furnished the stamps of the two sides of the Spanish Civil War published in past butlletins. He obtained his license to practice medicine in 1951 with Extraordinary Honors, and practiced general surgery with distinction, which at that time was generally abdominal. Little by little he has become a serious historian of Medicine; his doctoral thesis combines his two interests, as it consists of a massive volume on the illustrious surgeon Manuel Corachan Garcia [1881-1942].*

*The book on the history of surgery in Catalonia describes briefly the old hospital of Santa Creu in the old section of BCN, which later was moved to the Facultat de Medicina on Casanova Street. and the Hospital Clínic. At this point it would seem appropriate to include as an aside a humorous comment, not from Dr. Marí, but my own. As you know during the occupation of Catalonia by Franco all street signs that were written in Catalan or referred to an important person of Catalan significance were removed and had their names changed. When Carrer Casanova's turn came up the censor told his assistant that the name sounded too catalanistic and it had to be changed. Rafael Casanova [1660-1743] had been an illustrious Catalan patriot during the time of Philip V. The assistant, perhaps because of ignorance or because he intended to deceive the censor, said the street was named after the Venetian skirt chaser Giacomo Casanova [1725-1798] and only had contact with BCN during a stint in its prison of the Ciutadella in 1768. The assistant advised the censor that the name be maintained to demonstrate the frivolous and immoral nature of Catalans who would put the name of a sexual degenerate and a person without ethics on the street of the School of Medicine. In this case, it was the Catalans who had the last laugh.*

*Dr. Marí continues with the inauguration of the Hospital of Sant Pau in Guinardó in 1929, at first named Hospital of Santa Creu i Sant Pau to indicate its continuity with the old hospital of Santa Creu. He refers also to the Universitat Autònoma de Barcelona and the Hospital of the Vall d'Hebron. He also*

## Article cont

describes other institutions such as the Red Cross Hospital, where Dr. Marí performed important tasks, the Hospital of the Sagrat Cor, and the Quinta de Salut L'Aliança. And in addition the so-called Hospital Network of Public Use which encompasses township hospitals or are incorporated. I don't want to tire the reader with medical type descriptions, but only mention accomplishments and developments of interest to Catalans.

### IMPORTANT PEOPLE:

The author describes the career and achievements of Salvador Cardenal, Manuel Corachan i Garcia, Antoni Trias i Pujol, Josep Bartrina i Thomas, etc. All eminent Catalan surgeons, though some were not born in Catalonia.

One observes immediately that there are two lines of Catalan surgeons. This probably applies to other branches of Medicine, but it is very prominent in surgery: one line follows family determinism: from father to son and even from grandfather to father to son. For these, to escape personal anonymity was easy. On the other hand there are licensed physicians, such as Dr. Marí and many others who had no inheritable medical antecedent and who had to make their own way by excelling in every position they attained. This would force them to work even harder.

The Civil War immensely influenced the provisions for academic tenured professors, directors, etc. This explains how persons of high caliber such as Josep Trueta i Raspall, Josep-Maria Massons, Moisès Broggi i Vallés, among others, could not participate in an official manner in this historic development, because they were qualified as "separatist-reds" or "not addicted to the regime". In the post-war [from 1939 and after] there are many ups and downs and Dr. Marí presents the circumstances as objectively as possible without insinuating who are the guilty or the heroes. I'll only comment on two cases:

[1] Dr. Pere Piulachs i Oliva served for a short time in a republican hospital on the Eastern front, and afterwards was put in jail by the same republicans in BCN. At the end of the Civil War in 1939 he immediately received his doctorate and immediately after entered into competitive tests for a professorship and was awarded that of surgery at Santiago de Compostela, he changed later to that same position in Zaragoza and in 1943 attained the transfer to that of BCN. There were two other professorships occupied by Antoni Trias and his brother Joaquim Trias. These eminent surgeons had to go into exile to protect their lives from "Franco's justice" due to their Catalan patriotism. However, these two professorship vacancies were not replaced for many years and we had the case of Dr. Piulachs having three professorships of surgery at the same time! Fortunately Professor Piulachs taught theory very well and with his good assistants students could advance. I ask myself if this situation was created on purpose by Franco's government in case one or both of the brothers Trias would come to an agreement with the government and could return to their positions. I don't know if this hypothesis has ever been investigated;

[2] another interesting case was that of Dr. García-Tornel Carrós who before the Civil War was sub-director of the Red Cross Hospital which was on Carrer Dos de Maig, close to where at present one finds a subway station. During the war Dr. García-Tornel rendered service enlisted in the army of Franco. In the meantime, the Red Cross Hospital was pretty much directed manu militari. We had the situation then that once the war was over the sub-director medical-Colonel Lluís Rius i Badia of the republicans surrenders the hospital to sub-director medical-Colonel of the other side who was Dr. García-Tornel as soon as he arrived. "The latter, in addition, asked for the list of all of the personnel to give them the necessary endorsements for their security". Dr. García-Tornel occupied political positions during the dictatorship but always did as much as he could to protect doctors persecuted by the simple fact of having served on the losers' side.

### EPILOGUE:

The book focuses on the history of surgery from several standpoints: Catalan institutions, surgeon doctors, effects on the population, etc. It also has a complete listing of all of the doctorates awarded to Catalan surgeons together with the title of their doctoral theses, something that should be of great value to future investigators. Reading the book is easy even by non-practitioners in Health Sciences [... a nickname now in vogue!]. Dr. Marí, after a long professional life as a surgeon-doctor, has become an authentic historian of Catalan surgery of the last century. He gives us here a document in writing, because according to the old saying "words fly away, writing stays". All Catalans should be proud of him and we should congratulate him for his activities.

Dr. Marí lives with his wife Aurora in BCN; they have a surgeon son in BCN, a lawyer daughter in Catalonia and a son professor of Spanish Language and Literature at a famous university of the East Coast of the US.

### REFERENCES:

Marí i Balcells, V J. La cirugia catalana del segle XX. Seminari Pere Mata, Universitat de Barcelona, Publ. No. 115, pp.302; Barcelona 2010.

Fig 1: First page of the book.

Fig 2: A painting of Dr Víctor Marí by his daughter Gemma.

